

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2015. október

Imaheti áhítatok
november 27. – december 5.

Várakozásban élni

A megújulás és a második eljövétel

Bevezető

Az elnök üzenete

Kürt hangja szól, az éjnek vége van! A boldog hírt hadd mondjuk hangosan! Eljön az Úr!” E közkedvelt és szeretett éneknek a szavai visszhangra találnak szívünkben és minden hetednapos adventista szívében, aki türelmetlenül várja ama dicső napot.

„A megújulás és Jézus második eljövetele” az idei imahét központi témája. Jelentőségteljes kérdéskör, ha figyelembe vesszük boldog reménységünket, a hármasszöveg üzenet hirdetésének sürgősségét, a próféciák biztosítékát és a két feltámadás valóságát.

Mi a szerepe a hármasszöveg üzenetnek az egyház és mindenikünk személyes megújulásában? Mi a kapcsolat a szentély és e három üzenet között? Milyen összefüggés van Krisztus visszajövetelének jelei, a megújulás és a misszióban való részvétel között? Mi a szerepe az ezer évnek és a második feltámadásnak a nagy küzdelem kontextusában? Ezekre és még más kérdésekre is válaszokat keresünk az imahét Szentlélek által ihletett áhítati anyagában.

Meghívlak benneteket, hogy csatlakozzatok hozzám, és együtt, imalelkületben vegyük át ezeket a fontos kérdéseket a megújulás és reform legfontosabb célja elérésének – az örök élet megszerzésének – érdekében.

Az Úr áldását kívánom mindnyájunkra most, ezen a különleges imahéten, amikor az egyház világszerte családjaként összegyűltünk Isten Igéje köré, hogy tanulmányozzuk az Írásokat és imádkozzunk.

Ted N. C. Wilson, a Hetednapos Adventista Egyház elnöke

Ismerjük meg a szerzőket!

Gerald Klingbeil és felesége, Chantal tanárok, szenvedélyes elkötelezettjei a hetednapos adventista fiatalok tanításának, képzésének. Gerald Németországban született, az Adventist Review és az Adventist World nevű folyóiratok szerkesztője, valamint az Andrews Egyetem Teológia Szemináriumának Ótestamentumi Tanulmányok és Ókori Közel-kelet tanszékének professzora. Bölcsészeti doktorátusát a dél-afrikai Stellenbosch Egyetemen szerezte az ókori közel-kelet kutatási területen. Az utóbbi két évtizedben több dél-amerikai és ázsiai adventista egyetem tanára volt.

Chantal Dél-Afrikában született, és az Ellen G. White Alapítvány társigazgatója. Fő munkaterülete a gyermekek, serdülők és ifjú felnőttek nevelése, képzése. Nyelvészeti magiszteri fokozatot a dél-afrikai Stellenbosch Egyetemen szerzett. Dolgozott középiskolai tanárként, egyetemi professzorként,

gyermeküket otthon nevelte a „homeschooling” módszerrel, író és szerkesztő.

A Klingbeil házaspárnak három serdülőkorú lánya van, Hannah, Sarah és Jemima, akik állandóan fiatalos „formában” tartják őket.

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

Adventszemle

2015. október. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Ioan Câmpian-Tătar, Főszerkesztő Teodor Huțanu Tanácsadók Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georget Pîrlitu, Szász Ernő, Különleges munkatársak Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea, Fordította és szerkesztette Zakariás Loránd, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

A várakozás igéi

KÉSŐBB, MINT GONDOLNÁNK

ȘTEFAN TOMOIAGĂ

Freddy nagyon jó gyermek volt. Az édesapja megígérte neki, hogy ha első tanuló lesz az osztályban, teljesíti egy kívánságát. A fiút ösztönözte apja fogadalma, és rövid időn belül feltornázta magát az osztály élére. Most az apján volt a sor.

Freddy kívánsága egy londoni utazás volt, és az apja rábólintott. A metropolis zsúfolt utcáin sétálva, a kisfiú figyelmét felkeltette egy kirakat, amelyben egy régi kakukkóra díszelgett. Megtetszett neki, megkívánta, és az apja megvásárolta.

Most már könnyebb volt számára követnie a pontos órát, mivel a kakukk annyiszor szólalt meg, ahány óra volt. Pontosan tudta, mikor kell felkelnie. Egy reggel azonban furcsa dolog történt: a kakukk megszólalt, és nem akarta abbahagyni a kakukkólást. A kisfiú ijedten szaladt a szülei szobájába: „Anyá, apa! Késő van! Később, mint valaha!”

Ha a történelem idejét mérő „kakukkórára” pillantunk, mi is láthatjuk, hogy „késő van”. „Később, mint valaha!”

*„Közel van az Úrnak nagy napja,
közel van és igen siet;
az Úr napjának szava keserves,
kiáltoz azon a hős is.”*

(Sof 1:14)

Ellenőrizd a hallóképességed! Hallanod kell Jézus közeledtét! Ha megvizsgálod a körülötted zajló eseményeket, hallanod kell, hogy közel az Úr napja. Ha a jelek ellenére gyengén hallatszík a nagy nap közeledte, ismételd meg az audiogramodat. Csendesedj el, és hallani fogod: gyors lépésekkel közeledik!

„Értelmezd az idők jeleit! Várd az Idők Felettit, az Örökévalót, Aki minden áldozatot meghozott érettünk! Jön! Jön és nem késlekedik! De még ha úgy is éreznéd, hogy

késik, ne gondold, hogy megfeledkezett ígéretéről! Ő jön!” (Icnație Teoforul, *Scrierile părintilor apostolici*, Ed. IMB al BOR, Bukarest, 1979, 188. oldal – Antiochiai Szent Ignác: *Apostoli írások*).

Miután negyven reggelt töltöttél Jézussal, énekeltél, megvallottad bűneidet, gyermekeket öleltél magadhoz, együtt éreztél a könnyezőkkal, mi lenne az a „háromfejes eke”, mellyel úgy szánthatnád fel a száraz „földet”, hogy jövőre gazdag „aratásban” legyen részed?

„Imádkozunk, dolgozunk és hinnünk kell. A sikert pedig bízzuk az Úrra!” (Ellen G. White, *Evangelizálás*, 438). Higgyünk, dolgozzunk és imádkozunk mindaddig, míg „Jövel, Uram Jézus!” fohászuk megkapja évezredek óta várt válaszát.

Imádkozni Jézus visszajöttéig!

A Bibliának hatvanhat könyve, 1180 fejezete és 31.102 verse van. Bámulatba ejt felfedeznem, hogy a Szentírás számos könyvében Jézus Krisztus (vissza)jövetelének imája oly tisztán hallható: Mózes első könyve – A kigyó Legyőzője; Mózes második könyve – a rabságból való Szabadító; Mózes negyedik könyve – Jákob Csillaga; Jób könyve – „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll” (19:25); Zsoltárok könyve – „Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedetek fel, ti örökévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség Királya!” (24:7); Ésaiás könyve – „Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, és nevezi azt Immánuelnek” (7:14); Dániel Jézus eljövetelének idejére utal: „... a Jeruzsálem újjáépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-Fejedelemig...” (Dán 9:25); Mikeás felkiált, hogy Ő az, „aki uralkodik az Izráelen” (Mik 5:2).

Az Újtestamentumban Máté az első az evangélisták sorában, akik a Király visszajöttét hirdették: „Mert az embernek Fia eljő az Ő Atyjának dicsőségében” (Mt 16:27); Péter apostol: „Az Úr napja úgy jó majd el, mint éjjeli

tolvaj” (2Pt 3:10); Júdás levele: „Íme, eljött az Úr az ő sok ezer szentjével” (1:14); és végül, de nem utolsó sorban, János apostol a Jelenések könyvében, amelyben a „parousia” központi helyet foglal el: „Íme, eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja Őt” (Jel 1:7).

Mennyi ima hangzott el a várakozás ideje alatt! Mennyi könnyhullatás, mennyi ég felé emelt tekintet! Mindez azért, hogy a „Jövel Uram Jézus!” imádságra ne csak áment mondjunk, hanem hálát is, hogy végre beteljesedett! De addig is: „A felebarátokért mondott ima közelebb visz Istenhez. Amikor arra törekszünk, hogy másokat Krisztushoz vezessünk, amikor felelősséget érzünk üdvösségükért, és imádkozunk értük, szívünket Isten életadó kegyelme erősíti meg, arcunk mennyei buzgóságtól ragyog, teljes

hitéletünk élő, kitartó, az ima lelkiületével áthatott valósággá válik” (Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 354).

Mindvégig imádkozni azt jelenti, hogy addig kopogtatunk embertársaink ajtaján, míg ujjainkról lekopik a bőr, addig hirdetjük kiáltó szóval az igazságot, míg bereked a hangunk, újabb és újabb módszereket keresünk, hogy szívükhöz férközhessünk. Egy régi közmondás szerint bízunk kell Istenben, de „a tevényt is be kell fognunk”. Mindvégig imádkozni azt jelenti, hogy mindvégig dolgozni.

Dolgozni Jézus visszajöttéig!

A görögben általában a „parousia” szót használták, amikor egy király, kormányzó vagy jeles személyiség érkeztere utaltak (William Barclay, *Analiză semantică a unor ter-*

A jótékonyság hete

A Román Unió kezdeményezése és felhívása:
Legyen az idei imahét „egy másfajta hét”!

- » Az előttünk álló héten szánjunk a megszokottnál több időt a lelki és missziós tevékenységeknek!
- » Határozzunk meg pontos imacélokat egyénekként és közösségként!
- » Állítsunk össze egy különleges imalistát, amelyen gyülekezeti és gyülekezeten kívüli személyek szerepeljenek!
- » Jó ötlet a „folyamatos tűz”, a megszakítatlan imalánc.
- » 2015 az egység éve.
Ennek jegyében a Romániai Hetednap Adventista Egyház célul tűzi ki, hogy az imahét alatt egy-egy egészségügyi könyvet ajándékozzon országunk tanárainak.
- » Folytassuk a Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasását. Ha ezt mindeddig elhanyagoltuk, itt az alkalom felvennünk egyházunk ritmusát.
- » Zárjuk hitutazásunkat bűnbánó megtéréssel, Isten iránti hálával és konkrét döntésekkel jövőnket illetően!

„Szép dolog fáradozni a jóban mindenkor.”

Gal 4:18

meni din Noul Testament, 212 – Újtestamentumi kifejezések jelentéstani elemzése). A király érkezése mindig megköveteli, hogy minden elő legyen készítve. Vajon mennyi idő telik még el, míg megérkezik Jézus? Nem tudom. De az angyal tanítványokhoz intézett feddő kérdése neked is, nekem is szól: „Mit álltok nézve a mennybe?” (Csel 1:11). Miért nem élsz ma úgy, mintha holnap érkezne Jézus? Miért nem kínálsz meg az éhezőt egy szelet kenyérral? Miért nem hallod meg a gazdagok kiáltását, akiknek jóllehet mindenük megvan, mégis egyedül érzik magukat? Miért mondtál nemet, amikor megkértek, hogy otthonodban szemináriumot tarts? Miért? Miért rohan el melletted az idő, és nem úgy viselkedsz, mint aki várja az Urat? Miért?

Ez a hét egy *másfajta hét* lehet számodra és családod számára!

Mindvégig dolgozni „a darabok felszedését” jelenti (Lk 9:17). Szedd össze a hátrahagyott búzaszálakat, ugyanolyan értékesek, mint az első. Uram, őrizd meg minket régi munkamódszerünkötől, amely abból állt, hogy mindenüvé elindultunk, de sehová sem érteztünk meg, mindennek nekifogtunk, de semmit sem vittünk véghez, többet vállaltunk, mint amit el bírtunk hordozni.

Imádkozz, majd indulj. Mindvégig dolgozni azt jelenti, hogy be kell lépni a Jordán vizébe, nem csupán a parton imádkozni. Sokan azt várják, hogy Isten csodát tegyen életükben, holott Isten azt szeretné, ha megáztatná lábaikat a vízben.

Imádkozz, de cselekedj is! Aki mindvégig dolgozik, az még a ház tetejét is lebontatja, csak hogy Jézus színe elé kerülhessen, és még akkor is beveti hálóját a vízbe, ha minden jel arra mutat, hogy semmit sem fog halászni (Lk 5:5)!

Mindvégig dolgozni nem azt jelenti, hogy egy napon kijelentheted: „Uram, befejeztem szolgálatomat, most már jöhetsz!” – mintha te magad határoznád meg a visszajövetel időpontját. Nem. Ellenkezőleg: addig dolgozz és végezd szolgálatodat, míg meg nem hallod a kiáltást: „Elvégeztetted! Aki szent, legyen szent ezután is!”

Hinni Jézus visszajöveteléig!

Meglep-e valami ebben az időben, amelyben élünk? Lépten-nyomon daganatos betegségekről, szívbetegségekről, balesetekről, terrortámadásokról hallunk. Meglepnek ezek az események? Mennyire? Lehet, hogy pillanatnyilag meghökkentenek, de miután lecsillapodnak a hírek körüli érzések, visszatérünk saját dolgainkhoz. Vajon nem ütközünk naponta úszó jéghegyeknek, és mi mégis folytatjuk utunkat? Előlről kezdjük személyes aggódásainkat, túlságosan el vagyunk foglalva a magunk problémáival ahhoz, hogy a másokéival is foglalkozhassunk. Annyira hozzászoktunk már a sokkoló képsorokhoz, hogy már nem rendítenek meg. Vagy ha mégis, döbbenetünk nem tart többet pár percnél, és kijózanodunk, mert az élet megy tovább... Egyáltalán még hiszünk Jézus visszajöttében?

Tychonius úgy hitte, hogy 381-ben jön vissza az Úr, Hippolitosz pedig azt, hogy 500-ban, míg a középkori kereszténység az ezredfordulóra összpontosított. Konrad Schmid 1369-re „időzítette” a világ végét, a ferences Hil-

ter pedig 1651-re. Nicolaus Cusanus bíboros 1734-re várta Jézus megjelenését, Luther Márton szerint a XVI. század végén kellett volna bekövetkeznie a második eljövételnek. William Miller meg volt arról győződve, hogy 1844-ben jelenik meg az Úr. Biztosan emlékszünk még az 1999-es év végére, amikor a számítógépeknek le kellett volna állniuk az ezredforduló éjszakáján. És lám, azóta másfél évtized is eltelt.

Az Egyenlítő mentén fekvő országokban él egy madárfaj, amelyet az ornitológusok „paradicsommadárnak” neveztek el. E madarak jellegzetessége, hogy képtelenek a szél irányában repülni, csak a széllel szemben. Tollazatuk olyan felépítésű, hogy felborzolódna, ha a szél irányában repülnének, ennek következtében pedig kizökkennének egyensúlyukból és lezuhannának. Ellenben ha széllel szemben repülnek, tollazatuk testükhöz lapul, így könnyedén emelkednek a magasba.

A paradicsommadár a hiteles keresztény sorsát jelképezi: hinni akkor, amikor mindenki kételkedik. Vagy ha egy bizonyos irányból hamis tanok szele fúj, nekifeszülni annak, és a széllel szembe emelkedni.

Aláírásod szükséges

A „Jövel Uram Jézus” imádságnak jelentősége van, ha te is és én is üdvözülünk. Örülj, hogy a te neved is rajta van a Szent Városba való belépést igénylők neve között. Adj hálát Istennek, hogy „útlevél” adott a belépéshez. Az „útlevélben” azonban van egy oldal, amelyet alá kell írnod. Más szavakkal: az „útlevél” használatához az aláírásodra is szükség van. Írd alá, hogy mindvégig hinni, dolgozni és imádkozni fogsz, hogy a korszakokkal ezelőtt tett ígéret beteljesedésekor – „Bizony hamar eljövök!” – örömmel mondhasd: „Ámen, bizony jövel Uram Jézus!” (Jel 22:20). ■

ȘTEFAN TOMOIAGĂ, A ROMÁNIAI HETEDNAPI ADVENTISTA EGYZHÁZ TITKÁRA

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Számodra mi a legfontosabb oka annak, hogy bízol Jézus visszajövetelének ígéletében?
2. Beszélgetsetek arról a sajnálatos tényről, hogy a Krisztus visszajöttére való várakozás idejének meghosszabbodása inkább elfeledteti várakozásunk tárgyát, minthogy annak tudatára ébresszen, hogy egyre közelebb van hozzánk.
3. Beszéljétek meg a gyülekezet missziótervét az előttünk álló hétre!

Szombat délelőtt

Erő a munka befejezéséhez

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET HIRDETÉSE

TED N. C. WILSON

Fantasztikus időköt élünk. Akik ismerik a bibliai jövendöléseket, és napirenden vannak az egyházunkban és az egyházunkon kívül történő eseményeket illetően, érzik, hogy Isten szokatlan dolgokat cselekszik. Teljes szívemből hiszem, hogy Jézus hamar visszajön! Habár senkinek sem lenne szabad pontos dátumokat megjelölnie Jézus visszajövetelével kapcsolatban, a Bibliában Isten jeleket adott számunkra, melyek leleplezik az Úr visszaszajóttát megelőző eseményeket, és ezen események ideje most van!

Ahogy bizonyára tudjátok, a Biblia és a Prófétaság Lelke megújulásra és reformra szólít fel, amely az Isten által meghatározott előkészületek megtételét jelenti, hogy ezáltal a Szentlélek késői esőjében részesülhessünk, ahogy azt Jöel próféta könyvének 2., Hóseás próféta 6. és az Apostolok cselekedete 2. fejezete leírja. 2Kronika 7:14 verse pontosan megfogalmazza, mit kell előkészületek alatt értenünk: „Megalázza magát az én népem, amely nevemről neveztetik, és könyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket.” Ha a Szentlélek segítségével megalázkodunk Isten előtt, kitartoan vezetéséért könyörgünk, kutatjuk Igéjét, lemondunk saját terveinkről, és megengedjük Istennek, hogy elvezessen az igazsághoz, meghallgatja kérésünket, megbocsát és meggyógyít. Vele való kapcsolatunk sokkal szorosabbá válik, és erőt nyerünk földi munkájának befejezéséhez.

Úgy imádkozzatok most, mint még soha! Isten megújult, megreformált kapcsolatra hív, hogy felkészülhessünk a profetikus üzenet hirdetésére, amelyet ránk, a maradék egyházra bízott. A Dániel és a Jelenések könyve

hetednapi adventista értelmezése segít megőriznünk egy egységes teológiai keretet, célt jelöl ki és identitást biztosít számunkra, továbbá világszéles küldetéssel bíz meg.

Isten ma, ebben az elvilágiasodott korban, a Jelenések 14. fejezete hármias angyali üzenetének – a profetikus hetednapi adventista üzenetnek – a hirdetésére szólít fel. Ma sürgetőbb szükség van erre, mint bármikor!

Fogadd el! Higgy! Ébredj fel!

Az üzenetek hirdetéséhez azonban először nekünk kell azokat elfogadnunk! Hinnünk kell bennük, fel kell, hogy rázzanak minket! Hogyan válhatnak ki bennünk újjáébredést e különleges üzenetek?

Miközben elfogadjuk a hármias angyali üzenetet, az megváltoztat bennünket. Ezek az üzenetek világosságot hordoznak, és amint e világosság lényünk részévé válik, rajtuk keresztül másokra is kiárad. Ekkor értjük meg létfontosságát, és mivel szeretjük Istent, másokkal is meg akarjuk osztani ezt az igazságot.

Ez az a megbízás, melyet maga Jézus adott nekünk a Jelenések könyve 14. fejezetében. Egy csodálatos munka, mely kizárólag a maradék egyház feladata.

A *Bizonyságtételek*ben azt olvashatjuk, hogy „Isten különös értelemben őrállókul és világosság hordozóiuul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten szavából rájuk ragyog a csodálatos világosság. A legünnepélyesebb, legfontosabb feladattal bízta meg őket: az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetésével. Nincs más, ami ilyen nagy fontossággal bírna. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le figyelmüket!” (*Bizonyságtételek* 9/19).

A három angyal üzenete

Az első adventisták Jézus 1844-ben bekövetkező visszajövetelét prédikálták, majd meg kellett tapasztalniuk a Jelenések 10. fejezetében megjövendölt keserű csalódást. Munkájuk nem fejeződött be. Hátramaradt még egy üzenet, amelyet Isten akaratából meg kellett osztaniuk a világgal. Ennek a Jelenések könyve 14:6-12 verseiben található üzenetnek három része van.

Az első üzenet. Az első angyal üzenete (6. és 7. vers) az „örökkévaló evangéliumot”, a Krisztus erkölcsi tisztasága és kegyelme általi üdvösséget – Üdvözítőnk megigazító és megszentelő hatalmát – hirdeti. Az angyal bejelenti, hogy elérkezett az ítélet ideje, és igazi istenimádatra – Isten Teremtőként való elismerésére – szólítja fel az emberiséget.

Az Isten imádatára és Teremtőként való elismerésére szólító felhívás egyben a szombat – a hét hetedik napja – megtartására is felszólít, amely napot Isten maga – a teremtés emlékkünnepként – elkülönített.

A Jézus visszajövetelét megelőző szorongattatás idején a konfliktus fő oka a hetedik napi szombat lesz. Ellen G. White a következőket írta erről: „A szombat lesz az Isten iránti hűség nagy próbája, mivel a szombat igazságát különösképpen kétségbe fogják vonni. Amikor az emberiség keresztül megy az utolsó nagy próbán, nyilvánvalóvá válik, kik szolgálják Istent, és kik nem” (*A nagy küzdelem*, 105).

A Teremtő-Isten imádata kizár minden, az élet létrejöttét leíró hamis elméletet, így az evolúció elméletét is. Képtelenség a fejlődélméletben vagy akár a teista evolúcióelméletben is hinni, miközben azt állítjuk, hogy az ég és a föld és minden életforma Teremtője Isten. Foglalatok határozottan állást az igazság mellett, mely szerint Isten az Ő Szava által hat, egymást követő szó szerinti napon teremtette ezt a világot, és a teremtés hetét azzal a szombattal koronázta meg, amelyet mi is nyugalomnapként tisztelünk.

A második üzenet. A második angyal üzenetét (Jel 14:8), mely Babilon bukását jelenti be, legelőször 1844 nyarán ismertették. Mivel e bejelentés a próféciák időrendi sorrendjében az ítélet kezdetének időpontja után következik be, és mivel azok a gyülekezetek, amelyeknek ez az üzenet szól, valamikor tiszták voltak, Babilon itt azokra az egyházakra utal, amelyek elutasították az ítéletre vonatkozó figyelmeztetést.

A második üzenet – „leomlott Babilon” – megismétlődik Jelenések 18:1-4 verseiben. Isten népe, mely Babilonban van még, felszólítást kap, hogy azonnal hagyja el Babilont, hogy ne legyen ő is részese bűnös életének, és ne zúduljanak rá is a Babilont sújtó csapások. Babilont tehát azok az egyházak alkotják, amelyek továbbra is a középkor egyházának hamis tanításait hirdetik.

A harmadik üzenet. A harmadik angyal üzenete, melyet Jel 14:9-11 verseiben olvashatunk, egy félreérthetetlen figyelmeztetést tartalmaz: ne imádjátok a fenevadat és annak képét, és bélyegét ne vegyétek homlokotokra vagy kezeitekre! A figyelmeztetést semmibe vevők a vesztükbe rohannak.

A harmadik üzenet tartalma az előző, 13. fejezetben bemutatott prófécian alapszik. A fenevad a hitehagyott egyházat jelképezi. A fejezetben a második állat, amely az Amerikai Egyesült Államokat szimbolizálja, készíti el a fenevad képét. A fenevad képének meghatározását „A nagy küzdelem” 443. oldalán olvashatjuk.

Annyira hálásak vagyunk, hogy számos ország, így az Egyesült Államok is garantálja a vallási jogokat. A bibliai próféciaik szerint azonban eljön az az idő, amikor korlátozni fogják a lelkiismereti szabadságot, és az egyházak oly mértékben fogják befolyásolni a kormányokat, hogy azok a hitehagyott egyházak kívánságait kielégítő törvényeket fognak hozni (lásd *A nagy küzdelem*, 445).

A fenevad bélyege – egy a szombattól eltérő nap nyugalomnapként történő megünneplése – egy olyan intézmény bélyege, mely egyértelműen megparan-

Ezek az üzenetek világosságot hordoznak, és amint e világosság lényünk részévé válik, rajtunk keresztül másokra is kiterjed.

csolja a fenevad tekintélyének elismerését. Egy világszéles egyház azzal dicsekszik, hogy megváltoztatta a szombat Teremtéskor megalapított parancsolatát, és a nyugalomnapot szombatról vasárnapra cserélte fel. Más egyházak azzal érvelnek, hogy Krisztus feltámadásának emlékére ünneplik a vasárnapot. Csakhogy egyik érvelés sem alapszik a Szentírásón. Az eredmény: egyre inkább feledésbe merül a Teremtő érdeme.

Erős befolyás

A hitehagyott egyházak vezetői nem lesznek képesek megcáfolni a szombat szentségét alátámasztó bibliai bizonyítékokat, ami haragra gerjeszti őket. Következésképpen üldözni fogják a szombat megőrzőit. Ezen események közepette a hármias angyali üzenetnek eladdig nem tapasztalt befolyása lesz! Az emberek látni fogják, hogy Dániel, Máté, Márk, Lukács, a Jelenések könyve és a Szentírás többi könyvének jövődolései pontosan úgy teljesednek, ahogy azt a parancsolatok megtartói megmondták. A fenevad képeinek megalkotása és a vasárnap-törvények alkalmazása országokat dönt romba, és a küzdelem nemzetközi méreteket ölt.

Akik szorosan fogják Üdvözítőnk kezét, és semmilyen áron nem hajlandóak lemondani a hármias angyali üzenetbe foglalt igazságokról, tudni fogják, mi a kötelességük: hirdetni az utolsó üzeneteket a világnak, az eredményeket pedig Istenre bízni. „Arcuk megvilágosodik, és egyik helyről a másikra sietve hirdetni fogják a menny üzenetét... Csodákat tesznek, betegeket gyógyítanak, hűséges szolgálatukat jelek kísérik... A föld lakóit ily módon döntés elé állítják” (A nagy küzdelem, 612).

Rendkívüli jövő

Ez a dicsőséges jövőkép bontakozik ki előttünk, akik a Dániel és a Jelenések könyvét tanulmányozzuk! Elhívást kaptunk, hogy a hármias angyali üzenet erőteljes hirdetésével hozzájáruljunk Isten magasztos munkájának befejezéséhez. Csakis akkor leszünk erre képesek, ha teljesen Jézusra, az Ő feddhetetlenségére és a Szentlélek hatalmára bízunk magunkat! Isten egy szokatlan, hamarosan bekövetkező jelenségre – a Szentlélek késői esőjének kiadására – készít fel bennünket, hogy ezáltal megtapasztaljuk a lelki megújulást, és felkészülhessünk e csodálatos üzenetek bátoros hirdetésére.

Isten képes megváltoztatni mindazok szívét, akik hallják e profetikus üzenetet, és Krisztus mellett döntenek. Micsoda előjog számunkra, hogy mi lehetünk ezen üzenetek hirdetői! Kérjük Istentől alázattal a lelki megújulást és reformot!

Fel vagyunk-e készülve?

Hiszünk a prófeciákban, Krisztus feddhetetlenségében és közeli eljövételében, de készek vagyunk-e megújítani Krisztus iránti elkötelezettségünket, figyelmeztetni a világot és megosztani szeretetét embertársaink között? Készek vagyunk-e hirdetni a profetikus hármias angyali üzenetet, megengedni Istennek, hogy akarata szerint felhasználjon

a föld történelmének ezen utolsó óráiban, hogy jósággal, de erőteljesen közvetítsük az üdvösségre szólító szeretetteljes, utolsó felhívást?

Ha igen, akkor gyertek, először fogadjuk el mi magunk ezeket az üzeneteket, higgyünk bennük, engedjük meg nekik, hogy felébresszenek, megreformálják lelki életünket, átalakítsanak bennünket, hogy általunk az igazság világgossága az egész, sötétségbe süllyedt világot beragyogja!

Egy napon, amely nagyon hamar be fog következni, fel fogunk tekinteni az égboltra, és látni fogunk egy kis, féltékeny sötét felhőt, mely egyre nagyobb és fényesebb lesz! Angyalok milliói alkotják majd azt a csodálatos felhőt, mely felett szivárvány ível, alatta pedig villámok cikáznak. A felhő közepén áll majd Az, Akit várunk: Üdvözítőnk és Urunk, Jézus Krisztus, a királyok Királya és az uraknak Ura!

Micsoda nap lesz az!

Ha alázattal átadjátok magatokat az Úrnak, Aki a Dániel és a Jelenések könyvének Ihletője, Aki a hármias angyali üzenet Szerzője, Aki lelki megújulásra szólít fel bennünket, feddhetetlensége tiszta ruhája és megszentelő hatalma révén üdvözíthet minket, hogy egyre jobban hasonlítsunk Őrá, és ha kérni akarjátok Őt, hogy használjon fel prófeciái hirdetésében a föld történelmének e sorsdöntő óráiban, meghívlak, hogy most, miközben e sorokat olvassátok, bárhol is lennétek, hajtsátok meg fejeteket, kötelezzétek el magatokat Krisztus mellett, és kérjétek Őt, hogy a hármias angyali üzenet megértése és elfogadása által megtapasztaljátok a lelki megújulást! Ha ezt megtesztek, bátorságot és erőt ad nektek e csodálatos üzenet hirdetéséhez.

Jézus közel! ■

TED N. C. WILSON, A HETEDNAPI ADVENTISTA VILÁGEGYHÁZ ELNÖKE

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Mit jelent türelmet tanúsítván Jézus visszajövetelét várni?
2. Miért a szombat lesz az utolsó időben a hűség legnagyobb próbája? A negyedik a legfontosabb parancsolat?
3. Jézus közeli eljövételét várva mi kell, hogy legyen a legfontosabb törekvésünk? A Jézussal való személyes kapcsolat elmélyítése? Embertársaink megsegítése? A bibliai hitalapelvek tanulmányozása? Magyarazzátok meg a válaszokat!

Szombat délután

Útlevél a mennyországba

AZ ISTEN ORSZÁGA FELTÉTELEIHEZ TÖKÉLETESEN ALKALMAZKODÓ BEVÁNDORLÓ PORTRÉJA

EMILIAN NICULESCU

Az idei imahét témája a jövő legfontosabb eseménye: földünk történelmének záróakkordja, Urunk Jézus Krisztus dicsőséges második eljövetele. Egyházként felvontuk a reménység zászlaját hitünk árbocára, és minden csalódás, fájdalom és földi gyönyör fölött lobogtatjuk. Adventistákként a nevünkben hordozzuk ezt a jövőendő eseményt, a „hetednap” pontosítással pedig a föld történetének kezdetére – a teremtésre – utalunk. Ily módon egyházunk ihletett neve egy a lényegét megfogalmazó, a föld egész történelmét – a teremtéstől Jézus visszajöveteléig tartó teljes korszakot – átfogó név.

A visszajövetel az az esemény, amelyet várunk, amelyben hiszünk, amelyre készülünk és amelyet hirdetünk. Fontos megjegyeznünk, hogy a „hetednap” jelző erőnk forrására utal: Isten teremtő hatalmára, melynek szimbóluma a szombat, a megszentelés jele (Ez 20:12). Nem elég azonban csupán bibliaiszövegekkel bizonyítanunk a szombat megtartásának fontosságát és kötelező voltát. Egyházunk neve közvetett módon Isten újjáteremtő erejének bizonyítására is kötelez: nem beszélhetünk meggyőzően Isten teremtő hatalmáról anélkül, hogy ezt konkrét cselekedetekkel ne bizonyítanánk. Isten teremtő erejét megújult étellel kell alátámasztanunk. Az itt alkalmazandó szabály legfőképp a hírességekre vonatkozik, de ránk is ugyanúgy érvényes: „Ritkán válik valaki azáltal híressé, amit mond. Előbb cselekedetei által kell híressé válnia!” (Cullen High-tower)

Ha az ember megjelenése volt a teremtés végső aktusa – a teremtés koronája –, a megújult ember az újjáteremtés elsődleges eleme. Azért „várja a teremtett világ sóvárogva az Isten fiainak megjelenését” (Róm 8:19), mert ez a ga-

ranciája annak, hogy minden újjáteremthető. Ha az, ami a legbonyolultabb – az ember –, újjáteremthető, a többi annál inkább.

A széleskörű tudással rendelkező Pál a dicsőség országát megjelenítő látomása nyomán a következőket írta: „Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknél” (1Kor 2:9). Ez a meglepetés-ország csodálatos volta révén sem lehet teljesen új az üdvözülteknek, mivel elveit és törvényeit már ismerik, és a „nyelvét” is beszélnek. Ezeknek az elemeknek már a „honfoglalás” előtt jelen kell lenniük az ember szívében, és az élet minden területére befolyást kell gyakorolniuk. „Meggérdeztetvén pedig a farizeusoktól, mikor jön el az Isten országa, felele nékik és monda: az Isten országa nem szemmel láthatólag jön el. Sem azt nem mondják: Íme itt, vagy: Íme amott van; mert az Isten országa **ti bennetek van**” (Lk 17:20-21).

Visszatérő Jézus Urunk nem lehet ismeretlen az üdvözültek számára. Jézusnak már azelőtt a szívében kell lakoznia. „Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-e. Magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van?” (2Kor 13:5).

Kivándorlás és bevándorlás

Korunkban a világ számos országának nagy problémája az emberek be- illetve kivándorlása. A politikai válságok, polgárháborúk, gazdasági krízisek és a szegénység kimosdítja otthonából az érintett országok sebezhető lakosságát. A világ gazdag, magas életszínvonalat biztosító államai pedig vonzzák a bevándorlókat: embertömegek áramlanak ezekbe az országokba, ahol menedékjogot kérnek.

A népvándorlásnak megvannak a maga nehézségei: a kivándorlónak el kell szakadnia szülőhazájától, otthonától, rokonaitól, nem ritkán közvetlen családjától, hátra kell hagynia összegyűjtött vagyonát, és vállalnia kell az ismeretlen világ bizonytalanságát. Hiteles papírokkal kell rendelkeznie, el kell fogadtatnia magát, meg kell teremtenie otthonát, munkát kell találnia, meg kell tanulnia a befogadó ország nyelvét, meg kell ismernie hagyományait, el kell fogadtatnia magát.

Rengeteg okunk van arra, hogy ne tetszen ez a világ, amelyben jelenleg élünk, és menekülni szeretnénk belőle. Gandhi szerint világunkat hét főbenjáró rossz teszi tönkre: a munka nélkül szerzett vagyon, a lelkiismeretet mellőző élvezet, a jellemnélküliség, az erkölcstelen kereskedelem, az emberiséget nélkülöző tudomány, az áldozatkészség nélküli istenimádás és a szilárd elvek nélküli politizálás.

Érdemes megemlítenünk Mark Twain észrevételét is erre vonatkozóan: „Annyira különös, hogy míg világunkban közhelyé vált a testi bátorság, a lelki bátorság eltűnőben van.”

Helyes és aktuális észrevételek ezek. Szemmel is látható, hogy korunkban e rossz dolgok ijesztő méreteket öltenek.

Minden bizonnyal sok egyéb oka lehet még elégedetlenségünknek, amely e világból való kivándorlásunkat sürgeti, főleg, hogy az emberiségnek nincs megoldása ezekre. Az egyedüli megoldás Isten országa. Nem elég viszont csupán elégedetlennek lenni világunk gonosza miatt. „Bevándorlókként” Isten országába teljességgel meg kell felelnünk a mennyei Király feltételeinek. A múltban a bevándorlók megtanulták a befogadó ország nyelvét és kultúráját, később megszokottá vált a gyakorlat, mely szerint a bevándorlók jól körülhatárolt enklávékba szerveződtek, amelyek keretében megőrizték nyelvüket, szokásaikat, hagyományukat.

Az elégedetlenség tehát kevés; be kell illeszkedni, azonosulni kell Isten országának követelményeivel. Csak akik „eljegyezték” magukat Jézussal, várják vágyakozva a Völegényt. Csak azok vacsorázhatnak Vele, akik megvásárolták ajándékaikat, a fehér ruhát, a tűzben megpróbált aranyat és a szemgyógyító írt, és megnyitották szívük ajtaját a Hű Bizonyágtevőnek.

A Prófétaság Lelke számos utalást tesz a mennyországba való belépést biztosító útlevelekre vonatkozóan. A meghatározó követelmény: a jellem tisztasága. „Kívánom, hogy lelketek válaszolhasson e kérdésre: megfelel-e

jellemem a menny követelményeinek ahhoz, hogy megkaphassam az útlevelet a beutazáshoz, és elfoglalhassam a Krisztus által az üdvözültek számára készített lakások egyikét? A szentségnek bele kell vésődnie jellemembe!” (TM, 466)

„És ő szedegete a mezőn mind estiglen.”

(Ruth 2:17)

Nem elég elhagyni Egyiptomot!

Mennyire ékesen szólóak és tanulságosak a bibliai példák a Jézust visszavárók számára.

Az Egyiptomból menekülő Izraellel „sok elegy nép is méné” (2Móz 12:38), amely csoport nehezként hatott a kivándorlókra. Számos vita gyökerét itt kell keresnünk. Ezek az egyiptomiak valószínűleg az otthoni csapások elől menekültek, és vagyonuk visszaszerzésének vágya hajtotta őket. Nem illeszkedtek be Isten népébe, mindvégig kívülállók maradtak.

De a Messiás első eljövételét váró ószövetségi Izrael is követett el végzetes hibákat. Aprólékosan tiszteletben tartották a ceremóniális rendszer előírásait, Azt viszont, Akit e ceremóniák képviseltek, nem ismerték fel. Rájuk illik a meseköltő Aiszóposz egyik fabulájának tanulsága: „Óvakodj attól, nehogy szem elől téveszd a lényegét, és a valóság helyett csak annak árnyékát ragadd meg!” (Aiszóposz, *Kutya és árnyéka*)

Ruth, az eszményi példakép

Példaképekre van szükségünk. Minél fontosabb és komplikáltabb munkát kell elvégeznünk – legyen az épület vagy munkagép –, annál nagyobb szükségünk van pontos tervekre, makettek, modellekre. Néha egy az egyhez léptékű maketteket is készítenek. Ezt teszi a Biblia is: egy az egyhez léptékű, élő példaképeket állít elénk.

Íme, egy ilyen példakép: Ruth. Az Ószövetség egyik könyvének főszereplője, egy olyan korszakban, amelyben „nem volt király Izraelben, hanem ki-ki azt cselekedte, amit jónak látott” (Bír 17:6). Akkor ismerzik meg igazán a szív, amikor nincsenek körülötte megszorítások.

Akkor Ruth volt a neve – ma a maradék egyház, melynek tagjai elvégzik az utolsó nagy aratás munkáját.

Ruth azokat az embereket jelképezi, akik lelki érdekektől vezérelve csatlakoztak Isten népéhez, és szándékuk véghezvitelét senki és semmi nem akadályozhatta meg, sem Naomi kitartó unszolása, sem az azonnali előnyök kielégítésének hiánya, sem Orpa visszafordulása. Lehet, hogy egyetlen „Bibliája” Naomi életének példája volt, de az anyyira meggyőző volt, hogy úgy döntött, végleg elhagyja országát és rokonait, és teljesen beilleszkedik Isten népébe. „Ne unszold, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek, és ahol megszállsz, ott szállok meg. Néped az én népem, és Istened az én Istenem” (Ruth 1:16).

„Az igazi szeretet nem fékezhetetlen, lángoló szenvedély. Természete szerint csendes, nyugodt és mély. A külsőségeken túltekint, csak a belső értékek vonzzák. Bölcs és szelektív, odaadó lelkülete valós és lankadatlan” (*Bizonyságtételek*, 2/133).

Ruth az aratás idején érkezik Izraelbe. Anélkül, hogy küldték vagy kérték volna, ráébred a helyzet fontosságára, és ő is kimegy a mezőre dolgozni. Ha analógiát alkalmazunk, Ruth nem a nagy evangélistákat jelképezi, akik egész búzatáblákat aratnak. Ruth mindössze a lehullt kalászokat szedi össze.

Mennyi „lehullott kalász” hever ma is a földön betegségek, egyedüllét, csüggedés, csalódás, családi problémák, anyagi gondok miatt! Ma is szükség van Ruth-hoz hasonló emberekre, akik lehajolnak ezek után az értékek után, felemelik és biztonságos helyre vezetik őket.

Ruth könyvének vége lenyűgöző. Ruth teljesen beilleszkedik Dávid őseinek családjába, még a Messiás családfájának is része lesz! Ruth jelképezi a pogány szülőhazáját, pogány környezetét és pogány vallását végleg elhagyó bevándorlót, az Isten népébe, családjába teljesen beilleszkedő személyt.

„Bármilyen állást töltünk be, bármi legyen is a foglalkozásunk, elég alázatosnak kell maradnunk ahhoz, hogy szükségét érezzük a segítségnek. Támaszkodjunk fenntartás nélkül Isten szavára, ismerjük el gondviselését mindenben, hűségesen tárjuk ki lelkünket előtte imáinkban. Hagyatkozz csak a magad értelmére, kedves testvérem, bánatot és csalódást aratsz majd! Bizz az Úrban teljes szívedből, és akkor majd bölcsen irányítja lépteidet, biztonságban leszel mind ezen, mind az eljövendő, örök világban” (*Bizonyságtételek*, 5/427). ■

EMILIAN NICULESCU, NYUGALMAZOTT LELEKPÉSZTŐR

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Mit jelent lelki értelemben kivándorlónak és bevándorlónak lenni? Mi a különbség a két tapasztalat – a bűnös élet elhagyása és az Isten népébe történő beilleszkedés – között?
2. Mi a mennybejutás útlevelének meghatározó eleme? Magyarazzátok meg a válaszotokat.
3. Isten aratómunkásaiként mire kell támaszkodnunk ebben a rendkívül fontos munkában?

Vasárnap

„Tudtam, hogy eljössz értünk!”

A MÁSODIK ELJÖVETEL BIZONYOSSÁGA

Ez volt Örményország történetében az egyik legpusztítóbb földrengés. 1988. december 7-én, helyi idő szerint délelőtt 11 óra 41 perckor következett be a katasztrófa az ország északi részén, Spitak város közelében. A Richter-skála szerinti 6,8-as erősségű földrengés házakat döntött össze, városokat rombolt le, és több mint 30.000 ember halálát okozta. A fiát az iskola romjai közt kereső apa története pedig azóta bejárta a világot, és sok ember számára szolgált ihletként.

Rögtön a földrengés első hulláma után az apa a romba dőlt iskola felé rohant. Eszébe jutott az ígérete, amelyet sok évvel ezelőtt tett félénk kisfiának: „Bármi történék is, én mindig itt leszek melletted!”

Felmérte a terepet, és nagyjából kiszámította, hol lehetett a fia osztályterme, majd csupasz kézzel elkezdte félretolni a törmelékét. Az emberek, látván, milyen veszélyes, amit tesz, megpróbálták félrehúzni onnan, de nem tudták. Ígéretet tett a fiának, és azt be kellett tartania. A tűzoltók és a mentő brigád emberei is megpróbálták lebeszélni, hiszen a gázszivárgások miatt nagy volt a robbanás veszélye. „Majd mi kiszadjuk onnan!” – mondták. De azt is hozzátették, hogy semmi esélye sincs a fiúnak, hogy túlélje a katasztrófát.

Az apa azonban nem adta fel. Sorra gurította félre a köveket, majd 38 óra keserves erőfeszítés után egyszer csak meghallotta a fia hangját: „Apa, te vagy? Tudtam, hogy utánam jössz, apa! Mondtam a többi gyereknek is, hogy ne aggódjanak, mert te megígérted, hogy kiszabadítasz!”

Azon a napon ez az ígéretéhez hűséges apa tizennégy gyermek életét mentette meg, köztük a fia életét is.

Egy másik várakozás

Sok, várakozással telt idő múlt el azóta, hogy az angyalok ezt mondták a tanítványoknak: „Galileabeli férfiak, mit álltok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felvitették tőletek

a mennybe, akképpen jön el, akképpen láttátok őt felmenni a mennybe” (Csel 1:11).

Pál várta Jézust (Róm 12:11-13; 1Thess 1:10); Péter is (1Pt 1:7-9; 4:7; 2Pt 3:9-14); János is (Jel 22:12.20). A Tanítójukat várókat gyakran üldözték, gúnyolták, börtönbe vették. Egy másik veszély, ami rájuk leselkedik, az a langymeleg jellem, mely a szenvedélyes tanítványokat fokozatosan pattogatott kukoricát fogyasztó nézőkké változtatja, akiket jobban érdekelnek a legújabb elektronikai vívmányok, mint az Úr visszajövetele.

Nem mindig könnyű tehát a várakozás.

Tanuljunk az apostolok cselekedeteiből!

Az ősegyház – ahogy azt az Apostolok Cselekedeteiből megismerjük – példát mutat abban, hogy miként várjuk Jézust. Az apostolok, miután már nem nézték többé az égboltot, máris elkezdték a várakozást, és miközben várakoztak, imádkoztak (Csel 1:14). Az ima közelebb hozta őket egymáshoz (Csel 2:1). Majd megtörtént a csoda: az imalelkülettel töltött várakozás közben a Szentlélek bátorságot öntött beléjük. Az újjászületésnek köszönhetően az apostolok a küldetésükre összpontosítottak, s lendületüknek senki és semmi nem vethetett gátat. Péter bizonyágtevése, amelyet a Szentlélek tolmácsolt az egybegyűlt emberek nyelvére, tömeges megtérést eredményezett. Egyetlen nap alatt háromezer ember kereszttelkedett meg. És ez csak a kezdet volt (41. vers).

Az imában megélt közösség, az újonnan alakult gyülekezetek szükségeinek megoldása, valamint Isten dicsőítése az egyház növekedését eredményezte, mivel „az Úr minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözültekkel” (47. vers). Az addig félénk, fáradt és aggódó emberek az Ige bátor és meggyőző hirdetői lettek, akiket legfőképpen a küldetésük érdekelte. Az üldözések miatt eljutottak Samáriába, Kis-Ázsiába, Rómába, egész szóval: a föld

széléig. Várták az Urat, és szenvedélyesen prédikálták feltámadt Üdvözítőjüket egy olyan világban, amelyben a kereszt a legnagyobb bolondságnak minősült (1kor 1:18).

Két kulcstényező hajtotta őket előre: elsősorban ismerték Jézust. Egy olyan Üdvözítőről tettek bizonyosságot, Akit közelről ismertek, mellette éltek. Isten Fia volt – a „Velünk az Isten” –, és ez a tapasztalat megváltoztatta életüket.

Másodsorban mélyrehatóan ismerték az Írásokat, és nagy figyelmet szenteltek a próféciaíknak. Péter pünkösdi prédikációja tele van ószövetségi utalásokkal. A Messiás megszületését az isteni jövendölés beteljesedéseként értelmezték (Gal 4:4), és bíztak abban, hogy a Messiás visszajövele is az Isten által meghatározott időben – „az idő beteljesedésekor” – fog bekövetkezni.

Íme, egy lecke, amelyet az ősegyháztól tanulhatunk: a tanítványokhoz hasonlóan nekünk is szükségünk van személyesen és mélyrehatóan megismernünk az Üdvözítőt. A kegyelem nem hallás útján terjed. Az üdvösséget nem rokoni kapcsolatok biztosítják, sem az egyházi tagság. A bizalommal teli várakozás alapja a feltámadt Krisztussal való személyes találkozás. Bízunk azokban az emberekben, akiket igazán ismerünk. Ahhoz, hogy Jézust is megismerjük igazán, időt kell szánnunk Rá. Töltsünk minél több időt Vele ima és az Ige kutatása által.

Egy másik fontos tényezője várakozásunknak Isten jövendöléseinek ismerete és értése.

Az 1844-gyel véget érő próféciai idő után a történelem utolsó korszakában élünk. Dániel könyve 9:24-27 versei alapján megállapíthatjuk a 2300 nappalból és éjjelből (Dán 8:14) álló próféciai időszak kezdetét, amely időszak láthatóan aggodalmat keltett a prófétában. A hetven hét le lett választva a hosszabb próféciai időszakból, amely Krisztus előtt 457-ben kezdődött, amikor is a médo-perzsa I. Artaxerxész kiterjedt tekintéllyel ruházta fel Ezsdrást, aki a megmaradt ezüsttel és arannyal így azt tehetett, amit jónak látott (Ezsdrás 7:18). Ez a felhatalmazás megengedte Ezsdrásnak, hogy végül újjáépítse Jeruzsálem falait. Egyértelmű a kapcsolat tehát Dániel 9:25 versével és a Jeruzsálem újjáépítésére kiadott rendelettel.

A bibliai prófécia méltó a bizalomra. Amikor elérkezett a próféták által megjövendölt pillanat, Jézus belépett az emberiség történelmébe, és végérvényesen megváltoztatta azt. Ha az Isten által meghatározott hosszú profetikai idő pontos és bizhatunk benne, annál inkább kellene bízunk Abban, Aki ígéretet tett visszajövetelére: „Íme, hamar eljövök!” (Jel 22:12).

Mennyire van közel Jézus második eljövele?

Az első adventisták megértették, hogy a közel az valóban közel jelent. Életük, értékrendjük, reménységük e köré a dicső esemény köré szerveződött. Várták Jézust, hogy értük jöjjön, és a mennybe vigye őket. És mégis, azóta több mint százhetven év telt el.

„Mennyire közel az a közel?” – kérdezzük mi is, miközben várjuk Üdvözítőnket. Visszajövetelének jelei láthatóak, és egyre szaporodnak (Mt 24). Látjuk őket, akárhányszor bekapcsoljuk a tévét, vagy az internetet böngésszük: hábo-

Az imalelkülettel töltött várakozás közben a Szentlélek bátorságot öntött beléjük.

rúk, természeti katasztrófák, éhínség, betegségek, erőszak, erkölcsi züllés és társadalmi egyenlőtlenség mindenütt.

Amikor a tükörbe nézünk, a laodíceai önelégedettséget látjuk. Világunk egyértelműen válságban van: erkölcsi, gazdasági, társadalmi és környezeti válságban.

Az élet nem folytatódhat így a végtelenségig. Forrásaink korlátoltak, problémáink megoldatlanok, önzésünk nem ismer határokat. Mégis él bennünk ez a reménység, amelyet Krisztustól kaptunk. A tanítványokhoz hasonlóan, miközben Jézust várjuk, aktív szolgálati életet élünk. Akár a tanítványok, a várakozás közben mi is szorosan fogjuk Tanítónk kezét. A prófécia méltó a bizalomra, és „mint sötét helyen világító szövétnek” vezet bennünket az úton (2Pt 1:19).

A Szentlélek ma is dolgozik körülöttünk, akárcsak a tanítványok idején, Pünkösdkor. A közeli visszajövetelére vonatkozó üzenet életet változtat meg, eláraszt városokat, behatol őserdők mélyére, feljut magas hegyek csúcsaira. Várunk és szolgálunk, mert ez Isten gyermekeinek cselekvési módszere attól a perctől kezdve, hogy Jézus felemeltetett a tanítványok köréből a mennybe.

Isten országa imáról imára terjeszkedik. A világ szenvedései és fájdalmai – saját szenvedésünk és fájdalmunk – közepette türelmesen és bizakodóan várunk. Azon a magas tapon, mely minden napnál ékebb lesz, menyeyi Királyunk, Üdvözítőnk karjába vetjük magunkat, és ezt mondjuk majd: „Jézus, tudtam, hogy értünk jössz, mivel megérted!” ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan várhatjuk Jézust aktív módon egy olyan világban, amelyben nincsen hely Isten számára?
2. Mi a kapcsolat a megújulás és a második eljövétel reménysége között?
3. Miért engedjük meg, hogy a világ elvonja figyelmünket, mi több, elcsüggedzen, miközben Jézust várjuk? Mi a csüggedés és az éberség lankadásának ellenszere?
4. Isten közösségének részeként hogyan várakozhatunk hittel, és ugyanakkor lehetünk áldás is a körülöttünk élők számára?

„Egyedül Te vagy méltó az imádatra”

AZ IMÁDAT ÉS A MÁSODIK ELJÖVETEL

A család sok ideig spórolt, hogy végre megengedhesse magának álmai vakációját. Amikor felszálltak a repülőre, és elfoglalták a helyüket, hallani lehetett, amint közösen, mintegy vezényszóra, felsóhajtottak: „Kezdődhet a vakáció! Jövünk!” Végigaludták a hatórás utat, akkor ébredtek csak fel, amikor landolt a gépük. De képzeljétek el, mekkora lehetett a meglepetésük, amikor látták, hogy utastársaik előveszik vastag ruháikat... Kint süvített a fagyos szél. A Trópusokra váltottak jegyet, de Alaszkában értek földet...

Gondolhatjátok, mennyire zavarban voltak. Rossz gépre ültek volna fel, és egyikőjük sem vette ezt észre? Az illatos, kellemesen meleg, lágy tengerparti szellő és a hajladozó pálmafák helyett a jeges szél és az év első hóvihara köszöntött rájuk.

Még ha nem is szálltunk fel egy másik irányba szálló gépre, és nem kötöttünk ki egy teljesen más célállomáson, mi is elszalaszthatjuk a történelem legvártabb eseményét. Belefáradva a hosszú várakozásba, a túladagolt szórakozás és média befolyása alatt megtéveszthetnek az Istenre vonatkozó modern megközelítések, és hetednap Adventistákként egy az imádat körüli harc kellős közepén találhatjuk magunkat, mely megoszthatja, felmorzsolhatja gyülekezeteinket. Ennek az imádat körüli küzdelemnek nem az egyházzenei stílus meghatározása a célja. Annál sokkal mélyebbre hatol: az imádat gyökeréig.

Kit imádsz?

Isten népét az utolsó időben a hűséges imádat fogja jellemezni. A Jelenések könyve 14. fejezetének első angyala is – aki az ég közepén repül és az örök evangéliumot hirdeti – ezt kéri tőlünk: „Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7).

Az imádat a Jelenések könyve meghatározó témája. A maradék Isten Bárányát imádjá, Aki a mennyei királyi

székben ül (Jel 4:10; 5:14; 7:11; 11:16). De Sátán, a sárkány is kikéri, sőt megköveteli az imádatot a föld lakóitól (Jel 13:4; 8:12.14). Sátán tudja, hogy vonz minket az a személy vagy dolog, akit vagy amit imádunk.

A küzdelem tehát nap mint nap folytatódik, az egész földkerekségen. Egyesek dolgokat imádnak (a múltban ezt bálványimádnak minősítették, ma inkább anyagiasságnak neveznénk), mások embereket. 2010-ben Paul Froese és Christopher Bader, a Baylor Orvostudományi Egyetem professzorai könyvet írtak „America’s Four Gods: What We Say About God – and What That Says About Us” címmel („Amerika négy Istene: Mit tudunk Istentől, és hogyan minősít ez minket”, szerk. ford.). Az emberek vallásos felfogásait elemző közvélemény-kutatás alapján Froese és Bader arra a következtetésre jutott, hogy az amerikaiaknak négy meghatározó véleményük van Istentől: a parancsoló, a jóakaró, a bíráló és a távolságtartó Isten. Nem szükséges hangsúlyoznunk, hogy Istentől alkotott felfogásunk közvetlenül meghatározza istenimádatunkat is. Ha Isten távolságtartó és kész ítélni és bírálni, az ember hajlamos óvatosan közelíteni Hozzá, liturgia szempontjából korrekt módon imádni Őt. Ha jóakaró Istennel van dolgunk (amilyen valójában), parancsoló, ítélő tulajdonságai pedig háttérbe szorulnak, a Barátunknak tekinthetjük Őt.

Úgy tűnik, hogy néha a magunk képére alakítjuk Istent ahelyett, hogy elismernénk: mi vagyunk azok, akik „az Ő képére” teremtettünk (1Móz 1:27).

Imádat és megújulás

Izrael történetének rövid áttekintése igazolja az imádat és a lelki megújulás közötti szoros kapcsolatot. Az Ezékiás király által bevezetett reformot és a Templom restaurálását követően megtartották a Pászká-ünnepet (2Krn 29-30). Majdnem egy évszázaddal később, az ifjú Jósias király átfogó reformokat vezetett be Izraelben: megtisztította Júdát és Jeruzsálemet magaslataitól, bálványaitól, az Aseráknak emelt oszloptól (2Krn 34). Később Jósias

visszaállította a helyes Pászka-ünnepelést is (lásd 2Kron 35. fejezetet, főként a 18. verset).

Amikor Isten személyére összpontosítunk, felfrissülünk, új életerőre kapunk, prioritásaink átrendeződnek. Újra eszünkbe jut, hogy kik vagyunk valójában (teremtett lények); elismerjük, hogy hasztalan próbálkoznánk önerőből, önző érdekektől hajtva saját sorsunk alakítására. Az újjáébredéstől egyenes út vezet a megújult istenimádathoz.

Az imádat és Krisztus várása

Az imádat nem csupán teológiai pont Isten „határidőnaplójában”, a végidő perspektívájában. Az igazi imádat – ellentétben a hamissal – a figyelmet önmagunkról Teremtőnkre és Megváltónkra tereli. A körülöttünk élők ezzel gyakorlati módon szembesülnek. Jakab apostol így ír erről: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jak 1:27).

Az Uruk és Tanítójuk dicsőséges visszajövetelét várók nem passzív várakozók, akik kolostorokban, templomokban vagy egyetemek kollégiumaiban arról vitatkoznak, hogy pontosan mikor következik be a második eljövétel, és melyek ezen esemény bonyolult részletei. A Krisztust várók aktív emberek gyülekezeteikben, menedéket biztosítanak a hajléktalanoknak, lelkiileg és anyagilag is támogatják a csüggedteket, sanyargatottakat, gondozzák a betegeket, vigasztalják a haldoklókat.

Az önzetlen szolgálat kihívás számunkra. Gyakran felteleezi komfortzónánk elhagyását – annak a helynek a feladását, ahol otthon érezzük magunkat. Jézus magatartását utánozza, aki „önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén” (Fil 2:7). Ékesen szóló példa Jézus gesztusa, amikor megmosta tanítványai lábait, még azét is, aki elárulta Őt. Példáját kell követnünk: „Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjete” (Jn 13:15).

Az imádat és a szombat

Kérdezzetek meg egy adventistát, mit ért igazi imádat alatt, és meglátjátok, hogy a szombat tiszteletét is belefoglalja válaszába. Mi, adventisták szeretjük a szombatot. Eredetünkre emlékeztet: egy mindenható Teremtőre, Aki saját képére és hasonlatosságára alkotott bennünket (2Móz 20:8-11). Figyelmünket továbbá az elveszett Paradicsomra tereli, Isten tervére, melyet abból a célból fektetett le, hogy hazavigyen minket. Bűnösök vagyunk, és szükségünk van az Üdvözítőre, Aki kiszabadít Egyiptomból (lásd 5Móz 5:12-15). A teremtés és a megváltás fontos elemei imádatunknak, és minden egyes szombat egy-egy alkalom arra, hogy megemlékezzünk erről.

Mindazonáltal a szombatnak Krisztus visszajöttének várásában is fontos szerepe van. Sátán ügyesen a vasárnappal helyettesítette a szombatot, ami a Jelenések végidőre vonatkozó forogatókönyvének csúcspontját képezi (Jel 13:11-17; 14:9; lásd még Dán 7:25 versét: a kis szarv hatalma által „megváltoztatja az időket és a törvényt”). Ellen G. White

Úgy tűnik, hogy néha a magunk képére alakítjuk Istent ahelyett, hogy elismernénk: mi vagyunk azok, akik „az Ő képére” teremttünk.

írta: „A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenégeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre” (*A nagy küzdelem*, 592).

Ellen White mélyen szántó magyarázatai emlékeztetnek arra, hogy az imádat napja nem preferencia, hanem élet-halál kérdése. Kötelezettséget vállaltunk arra, hogy az Isten által meghatározott módon imádjuk Őt, és e kötelezettség-vállalás mögött a próféciai szó és a valóban imádatra méltó Üdvözítő személyes ismerete áll.

Nem kell félnünk!

A Jelenések könyve nehezen érthető könyv. Ha a válságra és az üldözésekre koncentrálnunk, könnyen lehet, hogy félelem kerít hatalmába. Mindazonáltal „Jézus Krisztus kijelentése” (Jel 1:1) nem csak a végső válságra összpontosít; hanem ismételten aláhúzza az örömet, amelyet a királyi székben ülő Bárány imádata jelent a hívőknek.

A hetedik fejezet kiváló példát szolgáltat tekintetben: János egy megszámlálhatatlan embersereget lát a mennyi trónus körül, mely így kiált: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé!” (10. vers), majd imádják azt, aki a legnagyobb árat fizette üdvösségükért. Örömük mennyei békével társul, és örökké tartani fog. Imádatuk hűségre buzdít, azonnali szolgálatra készít. Énekük egy olyan jövőről szól, amelyet még elképzelni sem tudunk. Nem lesz ott perzselő hőség, fájdalomba torokolló éhség, könnyek, félelmek, magány, mivel „Isten eltöröl az ő szemeikről minden könnyet” (17. vers).

Csatlakozzunk ma hozzájuk imádatunkban! ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan válhat imádatunk keresztény életünk mozgatórugójává?
2. Mi a kapcsolat az imádat és a szombat között?
3. Milyen kapcsolat van az igazi imádat és Jézus második eljövetele között? Mi a célja a figyelmeztetésnek, hogy ne imádjuk a fenevadat?

„Hogyan várakozzunk?”

A SZENTEK BÉKESÉGES TŰRÉSE ÉS A MÁSODIK ADVENT

Lenyűgöző imahétben volt részük egyik adventista főiskolánk diákjainak. Káplánjuk a végidő eseményeiről – Jézus közeli visszajöveteléről – prédikált. Szavaiából annyira közelinek tűnt Krisztus megjelenése, hogy néhány diák felhívta szüleit, és ezt mondta:

Diáklány: – Apa, Jézus hamar visszajön! Közeledtének jelei már beteljesedtek! Már itt van, az ajtó előtt! Azt hiszem, abba kellene hagynom a tanulmányaimat, ajtóról ajtóra járnom és figyelmeztetnem az embereket!”

Az apa: – Boldog vagyok, hogy ennyire az imahét hatása alatt vagy. De miért akarsz pont most lemondani mindenről?

Diáklány: – De apa, ez sürgős! Nem folytathatjuk eddigi életünket! Jézus visszatér!

Az apa: – Elérzékenyülök, amikor így beszélsz. Mégis, nem tudnád jobban szolgálni Jézust, ha előbb elvégeznéd a főiskolát? Nem lennél kreatívabb az evangélium hirdetésében, ha közben nem mondanál le tanulmányaidról?

Gyakran küzdelmes a várakozás. „Mikor kapom meg az első fizetésemet?” – kérdezik az utolsó évüket kezdő diákok. „Mikor lesz már Karácsony?” – kérdik türelmetlenül a gyermekek. „Mikor gyógyulok meg?” – faggatják orvosai az az idült kórban szenvedők. A türelem nagy erény, tartja a népi bölcsélet, csak hogy manapság az erényeknek nincs nagy áruk, kimentek divatból. Olyan világban élünk, amely az azonnali élvezeteket keresi.

Ábrahám és Sára huszonöt évet kellett, hogy várjon (1Móz 12:4; 21:5). A várakozás nem mindig könnyű. Tizenegy évvel azután, hogy Isten megtette ígérését, a dolgok úgy alakultak, hogy a tapasztalatban résztvevő személyek mindenikének szenvednie kellett. Mindezek ellenére Ábrahám és Sára várt és várt, abban az országban, amelyet Isten nekik ígért. Hit által éltek, mint sokan mások (Zsid 11:8-12), és bíztak Istenben, hogy megszabadítja őket.

És Isten megszabadította őket. És eljövetelekor megszabadítja azokat is, akik hisznek benne és várják Őt.

Jelenések 14:12 verse Isten végidőben élő népének tulajdonságait mutatja be. Tudjuk, hogy rendelkezik a Jézus hitével, és megtartja a parancsolatokat. A türelem tulajdonsága is jellemző rá (Jel 14:12; Jel 13:10), ez legmeghatározóbb vonása. Hűséges, ismeri Isten „órarendjét” a végidőben, rendelkezik a prófétaság ajándékával, amelyet Istentől kapott. Legszükségesebb tulajdonsága azonban a szentek békességes türése, amely az összes többi tulajdonságot kiemeli.

A türelem és a hit szorosan összefügg egymással (Jel 13:10). Akik felismerik a gonoszt, és ellenállnak a fenévad ámitásának, azok türelmesek és a hitben állhatatosak. Nem kötnek kompromisszumokat, nem rejtőznek kolostorok falai mögé, nem mennek ki a pusztába, távol a társadalomtól. Szilárdan állnak a hitben a városokban és a világ „mellékutcain”. Ők képviselik Jézus kezét és lábát, és rendíthetetlenek elkötelezettségükben, hogy segítsenek a nélkülözőkön, a „legkisebbeken” (Mt 25:40).

Várakozás a vég idején

Végidőről szóló prédikációi egyikében Jézus egy olyan illusztrációt használ, amely mélyen elgondolkodtat. Bemutatja a királyi ítélet színhelyét, ahol a trónus jobb oldalán a juhok, bal oldalán pedig a kecskék állnak (Mt 25:31-46), és e jelenet által nyilván nem állattenyésztési tanácsokat kívánt nyújtani hallgatóságának. A szemléltetésben a Király a jobb keze felől állókhoz szolt, és dicsérte őket, amiért enni adtak neki, amikor éhes volt, vizet, amikor megszomjazott, hogy meglátogatták és felöltöztették és behívták otthonaikba. Jézus annyira mesterien szerkesztette meg ezt az illusztrációt, hogy miközben a Bibliából olvassuk, szinte látjuk a feddhetetlenek félénk tekintetét, amint kérdőn az Ítéltre néznek: „Uram, mikor láttuk, hogy éheztlél, és tápláltunk volna?” (37. vers). És akkor

a király ekképpen válaszol nekik: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg” (40. vers).

A végidőben történő várakozás aktív várakozás. Ez a szükségben lévők, a társadalom által kirekesztettek szolgálatát feltételezi. Komfortzónánk elhagyására kötelez. Közelednünk kell azokhoz az emberekhez, akikről addig távol tartottuk magunkat. Akár egy szekularizált nagyváros befolyási környezetében élünk, akár egy afrikai falu szegényesen felszerelt kórházban végzünk önkéntes munkát, akár egy híres egyetem aulájában tartunk előadást, Isten azt akarja, hogy népe bemutassa a világnak, mit jelent igazán várni eljövételét.

„Örködünk és várjuk a nagy és csodálatos eseményt, mely véget vet e föld történelmének. – írja Ellen G. White. – De ne csak várakozunk, hanem figyelmesen dolgozunk is ezen ünnepélyes esemény várásában. Isten igazi egyháza várakozik, vigyáz és dolgozik. Senki sem maradhat semleges. Mindannyian Krisztust kell képviselnünk, kitartó erőfeszítések közepette, hogy a veszendő lelkeket megmentsük” (*Bizonyságtételek a lelkészeknek és az evangélium szolgáinak*, 163).

Íme, egy másik eleme a szentek utolsó időkben megnyilatkozó békességes türésének: Urunk várása nem rémhírterjesztő információkon alapszik. A körülöttünk élő embereknek nincs szükségük felzaklató érzésekre, rémhírekre, kusza összeesküvés-elméletekre, amelyek pánikba kergetik őket. A Szentírás igazolja a sátáni erők jelenlétét, amelyek az emberek megvezetésére törekednek, de még az igazakat is pusztulásba kergetnék (Mt 24:24).

Az üldözés, félretájékoztató, az igazság elferdítése, a fanatizmus és a manipuláció mindig is Isten ősellensége fegyvertárának tartozéka volt.

Jézus utolsó időre vonatkozó prédikációinak legfontosabb elemei a szolgálat és a misszió. „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég” (Mt 24:14). Mennyire bátorító a tudat, hogy Jézust nem érheti meglepetés!

Virágoskert a szeméttelp helyén

Egy buszsofőr a végállomáson minden alkalommal hét percet kellett, hogy várjon, amíg újra elindulhatott az útvonalon. Miközben várt, észrevette, hogy a fordulótól pár tíz méterre egy elhagyatott telek volt, tele szeméttel. Nejlontasakok, műanyagflakonok, ételmaradékok. Nap nap után ezt kellett néznie, miközben várakozott. Majd hozott egy döntést. Tennie kellett valamit azzal a lehangoló, csúnya látvánnyal. Leszállt a buszról, és egy zsákba el kezdte összegyűjteni a szemetet. A hétperces szünet után abbahagyta a szemét eltakarítását, fölszállt a buszra, és elindult az útvonalán. Ez a tevékenysége napi rutinná vált. Megállt, leszállt, és el-eltakarított a felgyülemlt szeméttől.

A környéken lakók észrevették a változást. Amint teljesen eltűnt a szemét, a buszvezető virágmagvakat és virágföldet hozott a helyszínre, és egy kis kertet ültetett az egy-

*Szilárdan állnak
a hitben a városokban
és a világ „mellékutcaín”.
Ők képviselik Jézus kezét
és lábát, és rendíthetetlenek
elkötelezettségükben,
hogy segítsenek a nélkülözőkön,
a „legkisebbeken” (Mt 25:40).*

kori szemétdomb helyére. Az emberek, akik olvastak erről az újságban, egészen a végállomásig mentek, hogy láthassák a csodát. Voltak, akik még segítettek is a sofőrnek, mások csak nézték a csodálatos látványt, mely szemük előtt kibontakozott. Napi hét perc elegendő volt ahhoz, hogy egy buszsofőr egy egész közösség gondolkodásmódját megváltoztassa.

A várakozás elbátortalaníthat, lényünk mélyéig megpróbálhat. Mégis, míg várjuk Őt, Isten a szentek vég idej békességes türésével akar megajándékozni bennünket. Fel-szólít, hogy csöndben vizsgáljuk meg szívünket, majd pedig cselekedjünk. Jézus közel! Embereket keres, akiknek szíve és elméje teljesen át van adva Őnéki. Gyertek, szolgáljuk Őt teljes szívünkkel, lelkünkkel és erőnkkel ott, ahol vagyunk! (5Móz 6:5) ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Több mint 170 éve prédikáljuk Jézus visszajövetelét. Mit tanulhatunk azoktól a bibliai szereplőktől, akiknek a maguk során szintén várakozniuk kellett?
2. A „szentek békességes türése” elvének melyik eleme képezi a legnagyobb kihívást számadra? Miért?
3. Függetlenül attól, hogy hol élsz és hol tevékenykedsz, hogyan lehetsz gyakorlati módon Jézus lába és keze?

„Prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok”

A PRÓFÉTASÁG AJÁNDÉKA ÉS A MÁSODIK ELJÖVETEL

Ezernyolcszázharminchét január 25-én, szerdán este Új-Anglia államainak lakói csodálkozva szemlélték az erőteljes, vörös fénybe öltözött égboltot. Szemtanúk leírása alapján tudjuk, hogy az eget rabul ejtő vörös fény valósággal hullámmozgott a hó-takarta föld felett. Sokukat megrémített az északi sarki fény szokatlanul látványos jelensége, nem úgy a kilenc esztendőes Ellent, aki éppen lábadozott egy baleset miatt szenvedett súlyos sérüléséből. Képtelen volt felkelni az ágyból, szobája ablakán keresztül azonban jól láthatta a természet furcsa fényjátékát. Miközben sokan megrémültek, Ellen határtalan örömet érzett szívében, mivel azt hitte, hogy Jézus eljövételének a tanúja. Egész életét úgy élte le, hogy Megváltóját várta.

De ki is ez a kislány, aki annyira vágyódott Krisztus után?

Ismerjük meg Ellen White-ot

Ellen Gould White a XIX. és a XX. század elejének kimagasló személyisége volt (1827–1915), de írásai révén a mai napig nagy hatással van az emberiségre. Termékeny író volt: negyven könyvet és több mint 5000 cikket írt, amelyeket különböző folyóiratok hasábjain publikált. Ma, 50.000 oldalnyi kézirat-állományából több mint száz könyvet adnak ki angol nyelven. Írásai számos témát felölelnek. Írt vallásról, nevelésről, emberi kapcsolatokról, evangéliumi misszióról, táplálkozásról, közzé tett próféci-amagyarázatokot, de írt vállalkozás-igazgatásról is, és tevékenykedett szerkesztőként is. Egyik legismertebb művét, „A Jézushoz vezető út” című könyvet több mint 160 nyelvre lefordították.

A prófétaság ajándéka és a második eljövétel

Ellen White több volt mint tehetséges író. A Biblia beszél a prófétaság ajándékáról, amely közvetlenül Jézus má-

sodik eljövetele előtt újra meg fog nyilatkozni a keresztény egyházban. Jóel 2:28-29 versei Isten ígérését közvetítik, mely szerint kiárasztja az emberekre az Ő Szentlelkét és a prófétaság ajándékát: „És leszen azután, hogy kiönti Lelkét minden testre, és profétálnak a ti fiaitok és leányaitok. Véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt, még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az Én Lelkemet.” Az ősegyház dinamikus növekedése és a lelki ajándékok megnyilatkozása ízelítőül szolgál számunkra a Szentléleknek a második eljövétel előtti kitöltetésére. Péter apostol voltaképpen Jóel próféta szavait idézi mélyreható pünkösdi prédikációjában (Csel 2:16-21), de nem ez volt az egyedüli alkalom, amikor Isten az Ő Lelke ajándékát adta az embereknek.

Jóel próféta könyvének 2. fejezete felvázolja azt a kontextust, amelyben Isten a prófétaság ajándékában részesíti az embert, és rámutat arra, hogy a Lélek e rendkívüli megnyilatkozására a második eljövétel előtt fog sor kerülni. Jelenések 12:17 versében János Isten utolsó időkben élő népének két legfontosabb tulajdonságát említi meg: engedelmeskedik Isten parancsolatainak, és rendelkezik Jézus Krisztus bizonyágtételével.

János nem hagy minket homályban, és Jelenések 19:10 versében egyértelműen kijelenti, hogy „a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke” (vö. Jel 22:9).

Ellen White hozzájárulása Jézus második eljövételének előkészítéséhez

Ellen White élete és munkássága e bibliai jövendölések teljességét képezi. Hetven éves szolgálata alatt több száz látomást és profetikus álmot látott. Látomásainak időtartama változó volt, az alig egy percestől a majdnem négy órásig. Isten hívta őt el, hogy különleges hírnöke legyen, hogy a figyelmet a Bibliára irányítsa, és ezáltal felké-

szítse az embereket Krisztus második eljövetelére. Ő maga mondta: „Hozzátok intézett üzenetem központi témája ez: készüljétek az Úr fogadására. Készítsétek elő lámpásaitokat, és tegyetek meg mindent annak érdekében, hogy a világosság beraogyja az utakat, kerteket. A világot figyelmeztetni kell a minden dolgok végének gyors közeledtére!”¹

E prófétai ajándéknak semmiképpen sem volt az a célja, hogy kiegészítse vagy helyettesítse a Bibliát. A Szentírás továbbra is az egyetlen szabvány, amely alapján Ellen White írásait minősíthetjük (és minden más írást).² A Biblia alkalmazható ellenőrzési kritériumokat tartalmaz, amelyek alapján igazolható, hogy Ellen White munkássága valóban a Jóel próféta és a Jelenések könyvében megjelent Prófétaság Lelkének megnyilatkozása.³ Ellen White az igazi prófétákra vonatkozó összes bibliai kritériumnak megfelel. Szolgálatát az emberek figyelmét a Bibliára irányította, és annak figyelmes tanulmányozására buzdított.

Senki sem olvashatja úgy Ellen White írásait, hogy ne keljen életre szívében a sürgősség érzete. Jézussal való személyes kapcsolata akkor kezdődött, amikor lázasan készülődtek Jézus fogadására, röviddel 1844 kezdete előtt. És noha később megértette, hogy a második eljövétel előtt más eseményeknek kell bekövetkezniük, egész életét a várakozás jellemezte.

Megváltozott életek

Az ítélő és üdvösséget hozó Isten eljövetelére vonatkozó jövendölés számos ótestamentumi próféta üzenetének központi témája volt. Ésaías, Ezékiel, Jóel, Sofóniás és más ószövetségi próféta jövendölte meg „az Úr napjának” eljövetelét.⁴ Jóel felhívása határozott és a küszöbönállóság jegyét hordozza magában: „Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az Én szent hegyemen! Rémüljenek meg a föld minden lakói, mert eljő az Úrnak napja, mert közel van az” (Jóel 2:1).

Az Újtestamentum írói is átvették ezt a témát.⁵ Péter, Pál, Jakab és további újszövetségi szerzők hittek és hirdették, hogy Jézus hamar visszatér. Íme, mit mond Péter apostol: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek” (2Pt 3:9-10).

A Jézus küszöbönálló visszajövetelébe vetett hit volt a változás előfeltétele és az evangélium terjedésének hajtóereje. Isten megváltásának örömhíre egy emberöltőnyi idő alatt eljutott a Római Birodalom határáig.

Írásaiban Ellen White bemutatta a jelen és az örökkévalóság közti mezsgyén élt élet művészetét.

Ennek a hitnek életet megváltoztató ereje volt, még egy egyszerű földműves esetében is, aki elhatározta, hogy személyesen tanulmányozza a Szentírást.

Miután elmélyedt Dániel könyve 8. fejezetének – a 2300 estére és reggelre vonatkozó – jövendölésében, William Miller arra a következtetésre jutott, hogy Jézus visszajövele küszöbönálló esemény. Beleremegett, amikor arra gondolt, hogy „hozzávetőleg huszonöt év múlva... minden véget ér.”⁶ Ez túl szép volt ahhoz, hogy felfedezését csupán önmaga számára tartsa meg. Habár teljesen alkalmatlannak tartotta magát ehhez a szolgálathoz, és sem felkészültsége, sem tapasztalata nem volt az evangelizálás tereén, meg volt győződve arról, hogy ezt másoknak is el kell mondania. Vágya az volt, hogy az emberek elfogadják Jézust Megváltójuknak, és türelmetlenül, örömmel várják közeli eljövételét. A Jézus küszöbönálló visszajöttébe vetett hitnek különleges ereje van: még a hitben leggyengébbeket is motiválja, ihleti.

Jézus második eljövételének Biblián alapuló reménysége biztos horgony volt az adventista hívők számára a nagy csalódás idején, 1844-ben. Várták Jézust, és Ő nem jött el. A reménység azonban visszavezette őket a Szentírásához, vissza a próféciákhoz. Újra kutatni kezdték a jövendöléseket, és felfedezték, hogy az időpont tekintetében ugyan nem tévedtek, az eseményt illetően viszont igen.

Ahelyett, hogy visszajött volna híveiért a földre, Jézus mennyei szolgálata utolsó szakaszába lépett. Próféciai szempontból jó úton haladtak, és hitték, hogy Jézus eljövetele közel.

Ez a hit képezte azt az erőt, mely az adventizmus elterjedését eredményezte, és néhány száz hívőből 18 millió főt számláló világszéles mozgalommá tette. Ami Ellen White-ot illeti, Jézus második eljövételének várása a prófétanót a frissen alapított és még törekeny Hetednap Adventista Egyházba irányította. Jézus eljövetele nem egy egyszerű, hipotetikus jövőbeni esemény volt számára. Hitbéli meggyőződése a sürgősség érzetével párosult, amely a jó hír azonnali terjesztésére kötelezte. Ezt írta egyik könyvében: „Jön az Úr! Hallhatóak a közelgő Isten léptei. Jön, hogy megbüntesse a világot az ő törvénytelenégeiért. Elő kell készítenünk az útját. Feladatunk felkészítenünk az embereket erre a nagy napra.”⁷

Védelem a fanatizmus ellen

Egyes adventisták számára a Jézus küszöbönálló visszajövételébe vetett hit fanatizmusba csap át⁸, Ellen White azonban arra intett, hogy hitünket a Szentírásra alapozzuk, nem pedig érzelmi ingerületekre. A prófétanó mind

személyes életében, mind pedig írásai által bemutatta a jelen és az örökkévalóság közti mezsgyén élt élet művészetét. Levelei és folyóiratokban közölt cikkei tele vannak esettanulmányokkal, amelyek felfedik Isten országa építésének gyakorlati terveit, és ezek figyelmünket szüntelenül a második eljövételre összpontosítják. Írásai felkészítik az embereket egy hasznos és tudatos életre, hogy mind egyénként, mind közösségként úgy éljünk, hogy felkészíthessük a világot Jézus érkezésére.

„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak” – írta Ámos több mint 2750 évvel ezelőtt (Ámos 3:7). A Szentírással összhangban Isten az ő prófétái által különleges vezetéséről biztosította követőit.

Most, amikor annyira közel vagyunk földünk történelmének csúcspontjához, engedjük meg újra Istennek, hogy dolgozzék. Engedjük meg Neki, hogy Ellen White tanácsain keresztül bátorítson és vezessen minket. Szükségünk van látnunk lelki szemünkkel jövendő mennyei otthonunkat, Isten országát. Az Úr alig várja, hogy egy második Pünkösdben részesítsen, és a prófétai szó által vezessen bennünket.

A kérdés ez: mi is akarjuk ezt? ■

1. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 9/106.
2. *A Hetednap Adventista Egyház hitalapelvei*, 227.
3. Öt próba, mely leleplezi az igazi prófétákat: (1) Isten látomások és álmok által közli üzenetét (4Móz 12:6); (2) Isten előbbi kinyilatkoztatásával, a Bibliával való egyezés (Ésa 8:20); (3) A figyelmet Jézusra irányítja (1Jn 4:1-2); (4) a próféta jövendöléseinek beteljesedése (Jer 28:9); és (5) prófétai munkásságának gyümölcsei (Mt 7:20).
4. Lásd Ésa 13:6; Ez 30:2-4; Jóel 1:15; Sof 1:6-8 és Abd 15.
5. Vö. 2Pt 3; 1Thess 4:15; 5:3; Jak 5:7-8.
6. R. W. Schwartz és F. Greenleaf, *Light Bearers*, Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing, 1995, 33. oldal.
7. *Evangelizálás*, 219.
8. A millerizmus 1844 utáni fanatizmusába enged betekintést George Knight *William Miller and the Rise of Adventism* című alkotása (Nampa, Idaho, Pacific Press, 2010, 209-227).

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan buzdíthat a missziómunkában való részvételre annak tudata, hogy profetikai mozgalom tagjai vagyunk?
2. Mi a kapcsolat a Jézus küszöbönálló visszajövételébe vetett hit és a lelki megújulás és reform között?
3. Milyen módon segítenek Ellen White írásai távol tartanunk magunkat a fanatizmustól?

„Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége”

A BIZONYOSSÁG ÉS A MÁSODIK ELJÖVETEL

A Los Angeles-i mentők nagy erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy a sebesültet a meredek domboldalról biztonságos helyre szállítsák. Amellett, hogy a mentés maga is nagyon veszélyes és kockázatos művelet volt, még a sebesült is megnehezítette a dolgukat. Miközben a helikopter fölöttük lebegett, és várta a pillanatot, amikor felhúzhatja a sebesültet, ez hisztérikus rohamot produkált, vergődött, és mindenkit elkergetett maga mellől. Az ember attól félt, hogy ki kell majd fizetnie a mentési akció számláját. Csak azután nyugodott meg, hogy a mentőknek sikerült őt meggyőzniük: a mentés teljesen ingyenes!

Amikor saját elképzelésünk szerint járunk el

Te milyen magatartást tanúsítasz, amikor a saját megmentésedről van szó? Megengeded Jézusnak, hogy megmentsen? Készen vagy találkozni Vele már ma? Habár mindannyian azt válaszolnánk, hogy igen, hisszük, hogy Jézus üdvözít minket, a legtöbben közülünk egy pillanatilapbizonytalanodnánk a „ma” szó miatt. Ha Jézus ma jönne el, készen találna? A menny mércéje magas. Ha őszintén és komolyan megvizsgáljuk szívünket, csakis arra a következtetésre juthatunk, hogy mindannyian bűnösök vagyunk (Róm 3:9). Nem érjük el azt a mércét, mely feljogosíthatna arra, hogy belépjunk Isten országába. Tennünk kell valamit.

A világ nagy vallásai többségének van egy közös eleme: a hívőnek személyesen is tennie kell valamit az üdvösségért, ki kell azt érdemelnie. Még a kereszténységbe is belopakodhat ez a mentalitás. Lehetséges, hogy el kezdünk imáinkra, bibliatanulmányozásunkra, jó cselekedeteinkre alapozni, hogy ily módon megbizonyosodjunk saját lelki javunkat illetően. Valahol, a lelkünk mélyén, ott lappang a gondolat, hogy üdvösségünk Krisztus, plusz az a valami, amit nekünk kell megtennünk.

A jó hír

Lehet, hogy bizonyos értelemben mi is hasonlítunk a téma bevezetőjében említett, balesetet szenvedett em-

berhez: félelemmel tölt el az üdvösség kérdése, mivel tudjuk, hogy üdvözülésünknek olyan ára van, amit nem fizethetünk ki. De van egy jó hír, egy nagyon jó hír számunkra! Igaz ugyan, hogy mindannyian az üdvösség árát megtéríteni képtelen bűnösök vagyunk, de Jézus meghalt bűneinkért, így hát nem kell nekünk is az életünkkel fizetnünk (2Kor 5:21). Jézus helyettünk vállalta a keresztet, hogy szabadokká tegyen. Nem kell fizetnünk szabadulásunkért – az ár már ki lett fizetve a Golgotán. Ha elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak, teljes bizonyosságunk lehet abban, hogy ha ma jönne el, készek lennénk a fogadására.

Ingyen, nem olcsón!

Isten biztosítani szeretne bennünket üdvösségünket illetően (Róm 8:31-32), de csak akkor lehetünk meggyőződve e tekintetben, ha többé nem saját személyünkre és erőfeszítéseinkre összpontosítunk, hanem arra, amit Jézus tett értünk.

Ezen a ponton sok keresztény nyugtalanná válik. Elfogadni az Isten által felajánlott üdvbizonyosságot túl könnyűnek tűnik számukra, és attól tartanak, hogy az „olcsó kegyelen” árán nyert üdvösség fedezetében az emberek továbbra is bűnben élhetnek anélkül, hogy bármit változtatnának az életükön, elég csupán bocsánatot kérniük vétkeikért. Az örök élet ajándéka mögött a legnagyobb áldozat áll, a legnagyobb árat fizették érte. Megmentésünkért Jézusnak az életét kellett adnia, és noha üdvösségünk ingyen van, nekünk is van egy részünk ebben, amit meg kell tennünk.

Vizsgáljuk meg Isten mentési akcióját a Szentírásban.

Fogd szorosán Jézus kezét!

Jákob tudta, hogy Isten szabadítására van szüksége. Értesült arról, hogy a testvére, Ézsau már úton van fegyvereseivel. Jákob békülés szándékával küldött ajándékai nem engesztelték őt ki. Ézsau bosszút forralt ellene. Jákob előre küldte családját a folyón túlra, és amikor egyedül maradt, Isten közbelépéséért könyörgött.

Mindaddig, amíg ezen a földön vagyunk, a tökéletesség egy állandó növekedési folyamat lesz, nem pedig stagnálás; és bármit tennénk, bármilyen mértékben, egyedül sosem lennénk képesek eljutni a tökéletességre. Ellenkezőleg: szorosan fognunk kell Jézus karját. Naponkénti küzdelmünk abban áll, hogy lemondunk mindarról, ami elvászt minket Istentől.

Meg akart szabadulni Ézsau kezéből, de tudta, hogy hazug csaló lévén nincs joga Isten segítségét kérni. De amikor megérkezett a segítség, Jákob nem ismerte fel. Istennel viaskodott, mivel azt hitte, megtámadták. Csak majd a hajnal hasadásakor, amikor rádöbbsent, hogy ki vel küzd, nyugodott meg és nyerte el azt a bizonyosságot, amelyre oly nagy szüksége volt. Miért? Jákob abbahagyta a viaskodást Istennel, és minden erejével Szabadítójába kapaszkodott (1Móz 32:22-29).

Ha szorosan Jézus karjába kapaszkodunk, megadja nekünk az üdvbizonyosságot, amelyre oly nagy szükségünk van. Ellen White így ír erről: „Minden hívő léleknek teljesen alá kell vetnie akaratát Isten akaratának, és mindvégig bűnbánó lelkületet kell tanúsítania. Hinnie kell az Üdvözítő engesztelő érdemeiben, és erőről erőre kell jutnia, és dicsőségről dicsőségre haladnia a cél felé” (*Reflecting Christ*, 74). Ellen White hangsúlyozza, hogy az üdvösség több, mint egyszerű hit vagy az üdvösségnek az elme szintjén történő elfogadása. Tudatában lenni annak, hogy Jézus a mi Üdvözítőnk, több egy kellemes, megnyugtató, illuzórikus gondolatnál. Gyakorolnunk kell hitünket, és erőről erőre jutva haladnunk kell előre.

Jakab egyértelműen kijelenti, hogy ha nem társul hozzá cselekvés, a hit teljesen értelmetlen (Jak 2:20). Gyakorlati példák segítségével megmagyarázza, hogy mivel tudjuk, hogy Isten megbocsátott, és hisszük, hogy üdvözít, engedelmeskedünk is Neki. Ha Istennel élünk, az mindennapi tevékenységeinkre is kihat, és biztosak lehetünk abban, hogy ha Jézus ma jönne el, készen állnánk a vele való találkozásra.

A legnagyobb mentési akció

Jézus második eljövetele a föld történelmének legnagyobb mentési akciója lesz. És akkor „az ég, mint írás,

egybe hajtatik” (Ésa 34:4), írja Ézsaiás, a föld pedig „inogva meging, miként a részeg” (Ésa 24:20).

A Jézussal való találkozás egyfajta különleges megszentelődést igényel? Vannak hetednapos adventisták, akik azt állítják, hogy az utolsó nemzedéket kitevő hívők tökéletes élete hívatott Isten jellemét igazolni. Ez a felfogás Ellen White írásainak szövegösszefüggéséből kiragadott, egymástól elszigetelt idézeteire épül. Az ehhez hasonló gondolatok gyakran félelmet keltenek a hívőben, és az a céljuk, hogy a keresztény a figyelmét ne Jézusra, hanem saját magára irányítsa. Isten mindig is azt akarta, hogy mindenik keresztény nemzedék diadalmaskodjék az életét kísérő bűnök felett (Róm 6:11-14). Mindazonáltal mindaddig, amíg ezen a földön vagyunk, a tökéletesség egy állandó növekedési folyamat lesz, nem pedig stagnálás; és bármit tennénk, bármilyen mértékben, egyedül sosem lennénk képesek eljutni a tökéletességre. Ellenkezőleg: szorosan fognunk kell Jézus karját. Naponkénti küzdelmünk abban áll, hogy lemondunk mindarról, ami elvászt minket Istentől. Jákobhoz hasonlóan inkább kapaszkodjunk Jézus karjába, minthogy a Szentlelke ellen viaskodjunk, vagy hogy a magunk belátása szerint „nyújtsunk segítséget” a Szabadítónak. Az a meggyőződés, hogy készen állunk a Jézussal való találkozásra, nem egy bizonyos lelki-erkölcsi szint elérésétől függ, hanem attól – amint arra Pál apostol is rávilágít –, hogy naponként meghalunk mindannak, ami Istentől elvászt minket („naponként halál révén álok” – 1Kor 15:31), és bízunk Isten ígéreteiben.

Amikor „az ég, mint írás, egybe hajtatik” és „a föld inogva meging”, bizalommal elmondhatjuk: „Íme, Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!” (Ésa 25:9). ■

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy felkészültünk Jézus fogadására, ha eljövételére ma kerülne sor?
2. Mit vár el Isten minden hívő nemzedéktől? Miben különbözik ez a várakozás attól a felfogástól, hogy a föld történelme utolsó nemzedékének kell tökéletességre jutnia?
3. Ha ma meg vagyok arról győződve, hogy ha Jézus most jönne el, az üdvözültek között lennék, egy hónap múlva is ugyanilyen biztos lennék az üdvösségemben? Miért igen vagy miért nem?
4. Miként segíthetünk gyermekeinknek, ifjainknak, hogy felfedezzék az üdvbizonyosság örömét?

A legnagyobb félelem – a legnagyobb reménység

A FELTÁMADÁS BIZONYOSSÁGA ÉS ÖRÖME

Miután Charles Darwin 1859-ben publikálta világröngtő művét, „A fajok eredetét”, a tudomány emberei eltűnt őseink fosszilis nyomai után kutattak. 1910-ben Charles Dawson archeológus előállt azal, amiről azt állította, hogy a majom és az ember közötti evolúció „hiányzó láncszeme”. Állítása azonban a történelem egyik legnagyobb csalásának bizonyult.

Felfedezése rövid időn belül a „Piltdown-i ember” néven vált ismertté. Egy koponya-maradványról és egy néhány őrlőfogas állkapocsról volt szó, amit Dawson egy híres paleontológussal még hitelesített is.

Az esetről az egész világon beszámoltak az újságok. De lassan-lassan fény derült a „Piltdown-i ember” mögött rejtő hazugságra is. Az 1950-es években, fejlett tesztek segítségével kimutatták, hogy az illető koponya alig volt hat-száz éves, az állkapocs pedig egy orangutáné volt. Minden jel arra mutatott, hogy egy „tehetséges” személy lecsiszolta a szóban forgó őrlőfogakat, majd bemázolta azokat, és az egészet elásta a földbe.¹

Nem haltok meg! – Valóban?

Rettenetes érzés, ha hazudnak nekünk, senkinek sem tetszik, ha megvezetik. Mindazonáltal sokszor tűnik hihe-tőnek egy-egy hazugság. Ha nem így lenne, nem esnék áldozatául. A föld történetében az első hazugság a kígyó szájából hangozott el, az Éden-kertben, az áldozat pedig Éva volt. Elhitte a kígyó kijelentését, mely szerint nem fog meghalni, nyugodtan egyék a gyümölcsből: „Bizony nem haltok meg” (1Móz 3:4). Azóta is rabjai vagyunk ennek a hazugságnak. Még a halál küszöbén is abban reményke-dünk, hogy valami belőlünk – valamilyen módon – tovább fog élni. Ez minden idők egyik legnagyobb csalása.

Az égető kérdés mindannyiunk számára tehát ez: Mi történik, amikor meghalunk?

A halál mint álom

A Szentírás szerint a halál egy öntudatlan, álomszerű állapot. „Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halot-

tak semmit sem tudnak... Mind szeretetük, mind gyűlö-letük, mind gerjedezésük immár elveszett, és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik” (Préd 9:7-8).

Péter apostol újra kijelentette ezt az igazságot pünkösdkor, amikor Dávid királyról beszélt: „Atyámfiak férfiak, szabad nyilván szólanom ti előttetek Dávid pátriárkáról, hogy ő meghalt és eltemettetett, és az ő sírja mind e mai napig minálunk van” (Csel 2:29). Majd így folytatta: „Mert Dávid nem ment fel a mennyországba” (34. vers).

„Nos, még ha nem is biblikus, mi rossz van abban, ha úgy hiszem, hogy elhunyt szeretteim egy boldog, nyugodt helyre távoztak?” – kérdezik a halál valóságával hadakozók.

Hinni, hogy valaki tudatos állapotban van a halála után, kettős veszélyt hordoz magában. Először is ajtót nyit a gonosz erők közvetlen manipulációja előtt. A gonosz lelkek szeretteink képmását magukra öltve kapcsolatba léphet-nek, kommunikálhatnak velünk. Másodsorban pedig ez a tévhit háttérbe taszítja a történelem legmagasztosabb eseménye – Jézus második eljövetele – szükségességének érzetét.

A történelem csúcspontja

A Biblia a föld történelmének csúcspontjaként mutatja be Jézus második eljövételét, mely félreérthetetlen, mindenki által látható esemény lesz, akár a villámcsapás, mely napkelettől napnyugatig beragyogja az égboltot (Mt 24:27). János ezt a következő szavakkal egészíti ki: „Minden szem meglátja Őt” (Jel 1:7).

Lenyűgöző, csodálatos látványban lesz részünk. Krisztus második eljövele az egyház boldog reménysége. Az Üdvözítő eljövele világszerte látható, globális esemény lesz, amikor az elhunyt feddhetetlenek feltámadására is sor kerül. Szó szerint hallható esemény lesz, mely a halottakat is feltámasztja.

*Akár a halál álmát alusszuk,
akár életben leszünk
a második eljövetelkor,
tanúi lehetünk a történelem
legnagyobb diadalának.*

Pál apostol rövid ízelítőt nyújt az eseményből 1Thess 4:16-17 versében: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.”

A második eljövetelkor feltámadnak mindazok, akik Jézusban haltak meg. Mivel tudjuk, hogy a halottak alszának sírjaikban, a második eljövetel és az örök életre való feltámadás ígérete rendkívüli fontossággal bír számunkra.

Egy esemény – két különböző reakció

A második világháborúban történt. A hadifoglyok táborára fölött alacsonyan repülő vadászgépek felriasztották a rabokat. Kirohantak barakkjaikból, és megpróbálták beazonosítani a repülőgépeket, tudni akarták, melyik hadsereghez tartoznak. Amikor rájöttek, hogy nem az ellenség légi erejének gépei röpködnek felettük, hanem honfitársaik, örömmujongásban törtek ki és megölelték egymást. Már csak pár óra választotta el őket a szabadulástól. Ez volt életük legfontosabb, legszebb napja.

De nem mindenki örült a táborban. Az örök rémülten nézték az eget. Számukra elérkezett az ítélet órája. Nemsokára számot kellett adniuk kegyetlenségeikért. Ijedten otthagyták őrhelyeiket, és az őserdőbe menekültek.

Rémület és öröm

Örömmel gondolunk Jézus eljövele és a feltámadás – a szereteteinkkel való találkozás – napjára, de lesznek, akik számára az a nap a rettegés napja lesz. Ők azok, akik nem készültek fel az Üdvözítővel való találkozásra. Ami egyesek számára életük és a történelem legboldogabb eseménye, az mások számára a legrettenetesebb nap, amit valaha

megélték. Akik nem készültek fel e nagy eseményre, kétségbeesetten menekülni próbálnak majd, és kiáltani fognak a hegyeknek és kőszikláknak: „Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a királyi székben ül, és a Bárány haragjától!” (Jel 6:16).

Kívánom, hogy egyikünk se tartozzék közéjük. Jézus mindent megtett azért, hogy örömmel várjuk azt a napot. Akár a halál álmát alusszuk, akár életben leszünk a második eljövetelkor, tanúi lehetünk a történelem legnagyobb diadalának. Saját szemünkkel láthatjuk, ahogy nagy ellenségünk, a halál legyőzetik.

Ellen White élénk színekben festi le ezt a jelenetet: „A föld rázkódása, a villámok cikázása és az ég zengése közepe hívja elő Isten Fia az alvó szenteket. Kezét az ég felé emeli, és az igazak sírjára tekintve kiáltja: »Ébredjetek, ébredjetek, ébredjetek, ti, akik alusztok a porban, és keljetek fel!« A halottak az egész földön meghallják ezt a hangot, és akik hallják – minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből mérhetetlen sokan – életre kelnek. A halál tömlőcéből lépnek elő, hervadhatatlan dicsőségben. Lépésük zajától zeng a föld. »Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?« (1Kor 15:55) – kiáltják. Az élő igazak és a feltámadt szentek hangja boldog győzelmi kiáltásban olvad egybe.”²

Ne higgyünk a hazug csalásnak! A halál előtt ne kapaszkodjunk kétségbeesetten abba a hamis reménységbe, hogy valamilyen formában folytatódhat az életünk! Él bennünk a boldog reménység, mely kitepi a halál fullánkját. Nézzünk örömmel a jövő felé, a nagy találkozóra, az igazak feltámadásának napjára, amelyre Jézus dicsőséges eljövetelekor kerül sor! Soha többé nem kell elválnunk Megváltónktól! ■

1. Jane McGrath, „10 of the Biggest Lies in History”, <http://history.howstuffworks.com/history-vs-myth/10-biggest-lies-in-history.htm#page=6>.

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan nyújthat reménységet egy megszorodott, gyászoló léleknek a Bibliának az ember halál utáni állapotáról szóló elve?
2. Milyen veszélyt rejt magában a tévhit, mely szerint a lélek halhatatlan?
3. Miért fontos tudnunk, hogy mit mond a Biblia Jézus második eljövételének módjáról?
4. Miként lehetünk biztosak abban, hogy boldogok leszünk a második eljövetel napján

Szombat délelőtt

A nagy küzdelem véget ért

„MERT AZ ELSŐK ELMÚLTAK”

ELLEN G. WHITE

Az ezer esztendő végén Krisztus a megváltottak és az angyalok kíséretében ismét eljön a földre. Félelmes méltósággal száll alá, és életre szólítja a gonoszokat a végítéletre. Hatalmas sereg jön elő, megszámlálhatatlan, mint a tenger fövénye...

Krisztus leereszkedik az Olajfák-hegyére... Az új Jeruzsálem káprázatos ragyogással alászáll az égből a fogadására megtisztított és előkészített helyre. Krisztus belép a Szent Városba, és vele népe és az angyalok.

Ekkor Sátán felkészül az utolsó nagy összecsapásra. A tét a főhatalom. Amíg a gonoszság fejedelme nem gyakorolhatta hatalmát, és nem volt kit becsapjon, addig tehetetlen és komor volt. De amikor a gonoszok feltámadnak, és Sátán maga mellett látja a nagy sokaságot, reménye újraéled, és eltökéli, hogy nem adja fel a nagy küzdelmet. Az elkárhozottak egész seregét zászlaja alá gyűjti, és megkísérli velük tervét megvalósítani...

Abban a roppant nagy tömegben temérdek ember van az özönvíz előtti időből: magas kort megért, hatalmas termetű szellemóriások... Vannak közöttük királyok és hadvezérek, akik népeket győztek le; vitéz emberek, akik soha egyetlen csatát sem vesztek el; büszke, becsvágyó harcosok, akiknek közeledtére birodalmak reszkettek...

Sátán tanácskozik angyalaival és a földi hadvezérekkel... Végül támadásra szól a parancs, és a megszámlálhatatlan sereg elindul... A tömött sorok katonai pontossággal haladnak a repedezett, egyenetlen földön Isten Városa felé. De Jézus parancsára bezárulnak az új Jeruzsálem kapui, Sátán seregei pedig körülveszik a várost, és felkészülnek az ostromra.

A megkoronázott Krisztus ítélete

Krisztus ekkor ismét megmutatja magát az ellenségnek. Messze a város felett, fényes arany alapzatú trónon ül az Isten Fia, és körülötte országának polgárai... A föld és a menny összesereglett lakóinak jelenlétében megtörténik Isten Fiának megkoronázása. Majd a királyok Királya, aki megkapta a legnagyobb méltóságot és hatalmat, ítéletet mond a kormányzata ellen lázadókra, és végrehajtja ítéletét törvényének áthágóin és népe sanyargatóin. Isten prófétája ezt mondja: »Láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnnek a föld és az ég, és helyük nem találtatik. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket állani az Isten előtt; és könyvek nyitattának meg, majd egy más könyv nyitatték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint« (Jel 20:11-12).

A gonoszoknak, mihelyt a könyvek megnyílnak, és Jézus rájuk tekint, minden bűnük eszükbe jut. Meglátják, hol tért le lábuk a tisztaság és a szentség útjáról. Rádöbbennek, hogy gőgjükkal és lázadásukkal milyen súlyosan megsértették Isten törvényét...

Az egész gonosz világ a menny kormányzásával szembeni lázadása miatt Isten ítélőszéke előtt áll. Nincs senki, aki ügyüket védené. Nincs mentségük. A rájuk kimondott ítélet: örök halál...

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé.

Sátán látja, hogy lázadása, amelyre senki nem kényszerítette, alkalmatlanná tette a mennyei életre. Képességeit az Isten elleni harcban gyakorolta. A menny tisztasága, békéje és harmóniája mérhetetlen győtrelem lenne számára. Isten irtalma és igazságossága ellen emelt vádjai elnémulnak. A gyalázat, amellyel Jahvét akarta illetni, teljesen visszahull reá. És Sátán most leborul, és beismeri, hogy Isten jogosan ítélte őt el.

»Ki ne félne Téged, Uram! És ki ne dicsőítené a Te vedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és lehajolnak előtted; mert a Te ítéleteid nyilvánvalókká lettek« (Jel 15:4). Minden kétely, amely a hosszú küzdelem során az igazság és tévelygés kérdésében felmerült, most tisztázódik... Sátánt a saját cselekedetei ítélik el. Az események teljes mértékben igazolják Isten bölcsességét, igazságosságát és jogosságát.

A gonosz gyökerestől kiirtatik

Istentől az égből tűz száll alá. A föld feltöredezik... Még a sziklák is tüzet fognak... A gonoszok a földön kapják meg büntetésüket (Péld 11:31). »Pozdorjává« lesznek, »és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura« (Mal 4:1)... Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemenek... Ekkor Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sátántól és kísértéseitől...

A földet pusztító tűz borítja, de az igazak biztonságban vannak a Szent Városban. Akik az első feltámadáskor léptek ki a sírjukból, azokon nincs hatalma a második halálnak. Míg Isten a gonoszoknak megemészítő tűz, népének nap és pajzs (Jel 20:6; Zsolt 84:12).

»Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala« (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmes következményeire emlékezteti.

Egyetlenegy emlék

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán... Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik az örök korszakon át.

»Te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom« (Mik 4:8). Mióta a lángoló pallos az első emberpárt elzárta az Édentől, szent emberek várva várták ezt az időt, »Isten tulajdon népének« megváltását (Ef 1:14). Az ember a földet, amely eredetileg az

ő birodalma volt, átjászta Sátánnak, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. De Isten a megváltás terve útján visszaszerezte...

»Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.« »Nem hallatik többé erőszakot földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.« »Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... Kezeik munkáját elhasználják választottaim« (Ésa 32:18; 60:18; 65:21-22)...

Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. »Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, mert az első elmúltak.« (Jel 21:4)...

Az örök korszak dicsősége

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa... Éjszaka nem lesz Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. »És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket« (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni.

»Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány« (Jel 21:22). Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval... Közelében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb kifejezésre jut...

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni... A tanulás nem fogja elménket fárasztani, és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatozok hívatgatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentgetik a lélek és a test képességeit.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömének csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében...

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Isten-

ről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

»Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülőé, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké« (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet. ■

A FENTI SZÖVEG ELLEN G. WHITE, „A NAGY KÜZDELEM” CÍMŰ KÖNYVE UTOLSÓ FEJEZETÉBŐL SZÁRMAZIK. 1827 ÉS 1915 KÖZÖTT ÉLT PRÓFÉTÁ-NŐNK HETVENÉVES SZOLGÁLATA ALATT GYAKOROLTA A PRÓFÉTASÁG SZENTÍRÁSBAN MEGJÖVENDŐLT AJÁNDEKÁT.

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Amikor a jövőt, a bűn korszakának végét fürkészed, van-e valami, ami félelmet kelt benned, és ha igen, mi az?
2. Milyen jelentősége van annak a ténynek, hogy Jézus az örök korszakon át viselni fogja keresztre feszítésének jegyeit?
3. Mi lesz számodra a legszebb az Isten jelenlétében töltött örökkévalóságban?

Szombat délután

A Másik Vigasztaló visszatérése

A SZENTLÉLEK SZÁMŰZETÉSÉBŐL VALÓ VISSZATÉRÉSE (VAGY A TE VISSZATÉRÉSED)

REMUS SOARE

A menny év végi ölelésének, az imahétnek a vezértémája Jézus Krisztus visszatérése. Anélkül, hogy árnyékot vetnénk e kérdésre, hanem inkább amiatt, hogy a délelőtti felolvasásban Ellen White a „Vigasztaló” visszatérésének apoteotikus jelleget kölcsönzött, az imahét utolsó áhítati alkalma megköveteli, hogy figyelmünket egy másik fontos kérdésre, a Másik Vigasztaló visszatérésére fordítsuk (Jn 14:16).

Isten népe számára Jézus visszajövetele jelentőségének tökéletes megértése és az eseményre való felkészülés a Szentlélek visszatérésétől függ. Ahhoz, hogy várjuk Jézus dicsőséges eljövetelét, a Szentléleknek vissza kell térnie „száműzetéséből”. Már a második századtól kezdődően a keresztények lelki vezetői szerepét a püspökök töltötte be. Nem sokkal később a Szentlelket „kiközösítették” az egyházból mint intézményből, a Szentlélekre vonatkozó doktrína pedig tizenhat évszázadon keresztül a hittudományok „Hamupipókéja” volt.¹ Ez nem azt jelenti, hogy a teológusok egyáltalán nem foglalkoztak a kérdéssel. Tették, viszont értekezéseik nem haladták meg a pneumatológiai tanulmányok szintjét, a Szentlélek megújító jelenléte és cselekedetei nem képezték figyelmük tárgyát.

Senki sem írt úgy a Szentlélekről, mint Lukács vagy Pál. Lukács evangélista esetében a Szentlélekre vonatkozó leírásokat a Lélek munkája és ajándékai iránti csodálat emeli ki. Olyan jelenségről van itt szó, amelyben a Szentlélek tevékenysége az emberfeletti kontextuson átlépve az ember életében is megnyilvánul. Orvosként Lukács jó emberismerő volt, részleteiben is tudta, melyek a korlátai. Az ember csakis akkor képes hatékony védelmet biztosító erődítményt építeni önmagában, ha lényét a Szentlélek tölti ki. Az evangélista ráérezett erre a lényegre, tetszett

neki, ezért lelkesen lejegyzett mindent, ami a Szentlélek tevékenységével kapcsolatos. A harmadik század után a Szentlélek tüzes nyelveire ráhullt az egyházi hagyományok hamvadó, füstölő parazsa.

Imahét végi felhívásunk ez: hozzuk haza a Szentlelket! Fedezzük fel újra reformátor elődeink lelkületét! Hithős adventista elődeink lelkületét, mely izzó parázs volt egykoron. Legyünk világosság hordozói, ne hamu őrizgetői.² Értékeljük át azt, ahogyan megismerjük és megéljük az igazságot! Rázzuk le a Szentlélekről a száműzetés porát, és tegyük Isten egyházát kiolthatatlan, lángoló fény hordozójává! Lakozzék bennünk a Szentlélek, hogy szenvedélyes hitéletünk lehessen. Ne oltuk ki a Lelket (1Thess 5:19), hanem lobbantsuk lángra szívünkben!

Hol lakozik a Szentlélek?

Isten e földön, az Ő népe között egy „kétszobás apartmanban” lakott: az egyik „szobát” szenthelynek, a másikat szentek szentjének nevezték. A Szentlélek is két helyiségben lakott: az egyik az egyház (a gyülekezet) volt, a másik minden egyes hívó testének hajléka, melyet hit által fogadhatott el. E két helyiség nem két lehetőséget jelentett, amely közül a Szentlélek annak függvényében választott, hogy mennyire vendégszerető a házigazda. A Szentlélek mindkettőben ott volt. Lakozhatott az egyházban, mivel az egyházat alkotó hívőkben is lakozott. Amikor a Szentlélek visszatér száműzetéséből, megkeresi a számára lakhelyet biztosító helyiségeket: az egyházat és téged.

Az első helyiség. A Bibliában sokszor a Szentlélek jelenléte a hívek gyülekezésével asszociálható. Akkor nyilatkozik meg, amikor együtt vannak a felházban (Jn 20:19-22), Pünkösdkor (Csel 2:1-4), Kornéliusz otthonában (Csel

10:44-47). A hívők gyakorlatilag a Szentlélek gyülekeztetvé válnak. A Szentlélek életet ad a közösségnek (Csel 2:1-21), megőrzi annak egységét (Ef 4:3), közbenjár érte (Róm 8:26), ajándékaival halmozza el (1Kor 12:4, 7-11), biztosítja vezetését (Csel 8:29; 10:19-20), beszél hozzá (Zsid 3:7; Jel 2:7), beszél általa (Mt 10:19). Ha gyülekeztetdre mindez nem jellemző, azt jelenti, hogy a Szentlélek még nem tért vissza száműzetéséből.

Ha a Szentlélek a gyülekezetben lakozik, a gyülekezet válik a tagok lelki életerejének legnagyobb reménységévé, akár elismerik ezt, akár nem. A gyülekezet tagjai hozzájárulnak az egyház történelmi terjeszkedéséhez, az eredettől egészen felmagasztaltatásáig. Az egyház részeként minden hívő „a biznyság ily nagy fellegének” – a Szentlélek jelenlétét megtapasztalóknak és a Jézus eljövetele kinyilatkoztatása világosságában élőknek – az utódjává válik (Zsid 12:1). Egy ilyen gyülekezet tagjai lelki érettségük jeleként szeretik egyházukat és tisztelik hitelreit, szolgáltevőit.

A Szentlélek *második lakhelye* maga a hívő teste (1Kor 6:19; Róm 8:9; 2Tim 1:14). A Szentlélek segíti mindazokat, akiknek szívében lakozik, hogy bűnös természetüket alá vessék Isten akaratának, hogy lélekben Isten gyermekeivé váljanak, és erről biznyságot is tegyenek. A szívükben lakozó Lélek által égető késztetést éreznek Isten jelenlétében élni, az Atya akaratát teljesíteni, a Fiú szépségét szemlélteni és az ihletett Igébe belemélyedni. Ha mindezt még nem tapasztaltad meg, tudd, hogy a Szentlélek még mindig száműzetésben van.

Ne várj arra, hogy látványos demonstrációk bizonyítsák a Szentlélek visszatérését. Egyesek, akiket elbűvölnek a pünkösdi lángnyelvek, azt a napot várják, amikor pusztulásra ítélt életükben (és gyülekeztetükben) tűzijáték-szerű látványossággal nyilatkozik meg a Szentlélek. A Jeruzsálemi Zsinat idején (Csel 15) Lukács nem említi, hogy a Szentléleknek különleges megnyilatkozása lett volna a szinóduson. Csupán azt láthatjuk, hogy a hívők véleményüknek adtak hangot, és végül egyezsége jutottak a keresztény életvitel és a pogányok státusza kérdésében. Ezt az egyezményt a Szentlélekkel közösen meghozott döntésként mutatták be: „Mert tetszék a Szentléleknek és nekünk” (Csel 15:28).

Miért volt szükség erre az egyetértésre? Jusson eszünkbe, hogy Lukács a Jeruzsálemi Zsinat résztvevőit úgy mutatta be, mint akik telve vannak Szentlélekkel (Csel 2:4; 4:31; 13:9). A következtetés nyilvánvaló. Ha Szentlélekkel bíró emberek azért találkoznak egymással, hogy az egyház érdekeit képviseljék, Isten megszilárdítja döntésüket. Így történt Mátyás apostollá történő választásakor, vagy a hét diakónus megválasztásakor is. Ez utóbbiak esetében, imáról csak a kinevezések végén történik említés, mintegy a döntés ratifikálásaként. A Szentlélek jelen van a testvérek közötti egyetértésben, még akkor is, ha explicit módon ezt nem teszi nyilvánvalóvá.

A Szentlélek munkája

A Szentlélek szorgalmasan dolgozik, ha lehetőséget biztosítanak számára. Bizonyos tevékenységeire már ki-

tértünk, amikor a lakhelyéül szolgáló két „helyiséget” bemutatunk. Az alábbiakban szolgálata további részleteire térünk ki.

A hívő imái a Szentlélek által emeltetnek a magasba (Júdás 20). A lelki megújulás, a szolgálatra történő felkészítés és a megpecsételés is az Ő munkája (Ef 1:13). A szeretet – a hitélet üzemanyaga – a Szentlélekben van elraktározva, Őtőle nyerjük (Kol 1:8), akár csak a kegyelmet (Fil 2:1) és az örömet. Mindezek ellenére Isten lelkét nem nevezük sem a Szeretet Lelkének, sem a Kegyelem Lelkének, sem az Öröm Lelkének, hanem Szentléleknek³, mivel specifikus munkája nem más, mint a megszentelés (1Pt 1:2; 2Thess 2:13; 1Kor 6:11; 1Thess 4:7-8). Munkájának célja átalakítani az embert, hogy megteremhesse a megszentelődés gyümölcsseit. A Szentlélek segít a hívőnek alávetnie Istennek bűnös, önző természetét, hogy igazi életet élhessen (Róm 8:13), valamint megerősíti lelki életét (Ef 3:16), és tudatára ébreszti, hogy Isten gyermeke. Az apostolok korában a Szentlélek jelenléte a hívők életében annyira egyetemes volt, hogy nélküle senki sem végezhetett keresztény szolgálatot (Júdás 19).

A Szentlélek rendelkezik a Jelenések könyve hét gyülekeztetének megfogalmazott üzenet átadásához szükséges tekintéllyel. Minden biznnyal a te gyülekezteted számára is van üzenete, ha hajlandó azt meg is hallgatni. Az egyházban és az egyház révén a Szentlélek biznyságot tesz Jézus Krisztusról (Jn 15:26) és Isten dolgairól (Csel 2:11). A pünkösdi tűznyelvekhez hasonlóan a tanítványok Isten csodálatos dolgait hirdető nyelvé is ugyanolyan lenyűgözőnek kell tartanunk.

Az egyház egységének megőrzése is a Szentlélek feladata (Ef 4:3). A béke szálaival tartja egyben az egyházat, és fogadja be az új híveket soraiba (Róm 8:15). Az ógörögben két szó is volt, amelyet a testvéri szeretet jelölésére használtak: az egyik a „phrater”, a másik az „adelphos”. A „phrater” a közös társadalmi réteghez – klánhoz, „phratrához” – való tartozásra utal. Az Újszövetség azonban kizárólag az „adelphos” szót alkalmazza. A szó az „a-delphus” összetételből származik, melynek jelentése: „az anyaméhen való osztozás”, „közös eredet”. Az ebből lejáró következtetés az, hogy a Szentlélek gyülekeztetésben nincsenek külön érdekek szerint csoportosuló klikkek, hanem mindenki testvér egymással, hiszen mindenkinek ugyanaz az eredete. A Szentlélek az, aki a testvériség érzetét kelti bennünk, és segít mennyei Atyánkhoz kiáltanunk (Gal 4:6; Róm 8:14-16). Ennek az állapotnak kellene testet öltenie a testvérek közötti baráti légkörben a szolgálat minden pillanatában és szintjén. Ha ez nincs így, az csakis azért van, mert a Szentlélek még mindig száműzetésben várja hazatérését.

Luther Márton, a reformátor a keresztény barátság magasztos voltát hangsúlyozta. Még ha teológiailag nem is rendszerezte ezt a kérdéskört, gyakori reflexiói arra engednek következtetni, hogy kedves számára ez a téma. Bibliafordításában gyakran alkalmazza a „barátság” szót és annak társításait.⁴ Luther számára az egyház a barátságok közössége, lélekben élni pedig annyit tesz, mint barátságban élni Istennel.

A Szentlélekkel kapcsolatban lévő ember feladatai

Három lényeges dolog van, amit egy hívőnek figyelembe kell vennie a Szentlélekkel való viszonyának helyreállítása érdekében. Elsősorban állandó kötelezettség-érzetet kellene éreznie a Szentlélek iránt. Adósa lenni a Szentléleknek az ember megszentelődésének egy dimenziója. Nem egy szégyenletes állapot, hanem ellenkezőleg: menyeyi ajándék, mely segít istenfélelemben élni.

Az önmegtágadás a Szentlélekkel kapcsolatban álló ember második feladata. A bűnös gondolatoktól, előítéletektől, önző vágyaktól és minden Istentől idegen dologtól való szabadulás a feltétele a Szentlélekkel történő feltöltődésnek.

A Szentlélekkel való feltöltődés a harmadik fontos tényezője a mennyei hullámhosszra hangolódásnak. Telve lenni Szentlélekkel nem ajánlat vagy opció, hanem bibliai parancs, amelyet Isten többszámaban intéz az emberhez (Ef 5:18). Ez a tapasztalat nem egyszeri az életben. Cselekedetek 2:4 versében azt olvassuk, hogy Pünkösdkor az összes tanítvány megtelt Szentlélekkel. Később Cselekedetek 4:31 verse szintén feljegyzi, hogy a tanítványok „betelének mindnyájan Szentlélekkel”. Ugyanazokról a tanítványokról van szó! A második „feltöltődés” nem azért következett be, mert időközben „lemerültek” volna, hanem azért, mert itt egy folyamatról van szó. A Szentlélekkel való mai feltöltődés holnap már lehet, hogy nem elegendő. Két okból: először is, mert a mai feltöltődés növekedést idéz elő, másodsor pedig megnövekedett lelki státuszod újabb feltöltődést igényel.

A Szentlélekkel kapcsolatban lévő Jézus szolgálata

Keresztelő János mondta, hogy Isten Jézusnak „nem mérték szerint adja a Lelket” (Jn 3:34). Jézus az ézsaiási ígélet szerint kapta szolgálói minőségét: „Akin az Úrnak lelke nyugszik” (Ésa 11:2). Jézus keresztségekor a Szentlélek jelképesen jelent meg (Mt 3:16), ami szintén erre a „megnyugvásra” utalt. Jézus maga jelentette ki, hogy beteljesedtek a Rá vonatkozó ótestamentumi próféciaik, ami a Szentlélek kitöltését illeti (Ésa 61:1 és Lk 4:18; És 42:1-4 és Mt 12:18). Jézus a Lélek indíttatására ment a megkíséretés pusztájába (Mt 4:1). Galileai szolgálatát szintén a Lélektől vezetve kezdte meg (Lk 4:14). Jézus által nyilatkozott meg a Szentlélek ereje, miközben betegeket gyógyított (Lk 5:17; Csel 10:38). A Szentlélek által adott utasításokat az apostoloknak (Csel 1:2). Jézus örömét a Lélek által jutatta kifejezésre (Lk 10:21). Valószínű, hogy a többi érzése kifejezésekor is ez történt. Jézus a Lélek által áldozta fel önmagát ártatlanul az örökkévaló Istennek (Zsid 9:14). Jézus szolgálatát a halálból való feltámadása koronázta meg, amelyben a Szentléleknek meghatározó szerepe volt. Ezt a szerepét fogja gyakorolni azok feltámadásakor is, akiknek testében újra lakozni fog (Róm 8:11).

Felhívás

Ha Jézusnak szüksége volt arra, hogy kapcsolatban legyen a Szentlélekkel, gondolkodj el azon, mekkora szüksége van a te szívednek erre a kapcsolatra! Az a legszebb

megállapítás rólad, hogy az Isten embere vagy. Isten embere rendelkezik Isten Lelkével, Isten akaratát teljesíti, szent szabályok szerint üdvbizonyosságban él, Isten Szavát tanulmányozza, és másoknak is hirdeti. Nincs annál magasabb képzés, mint amit a benned lakozó Szentlélek adhat.

Ne feledd: az ember és a Szentlélek közti kapcsolatban az igazi száműzött nem a Szentlélek. Az ember világa a bánatos bujdosók és keserű bolyongások világa. A száműzetésben folytatott élet zaklatott, emlékei szomorúak. Ovidiusz a „Szomorúság” öt kötetét számkivetésben írta, akár csak Victor Hugo a „Nyomorultak”-at. Csak Dante volt az, aki száműzetésében vígjátékot írt: az „Isteni színjáték”-ot, viszont ezáltal is valós élethelyzetét – pokolban való bolyongását – írta le. A Szentlélek örömet, békét, szeretetet és megújulást hoz a szívedbe. A te szívedbe is, ha „aláírod” a rendeletet, melynek értelmében visszatérhet a számkivetettségéből. Vagy inkább neked kell visszatérned?

„Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!” (Ésa 40:31). ■

1. G. J. Sirks. *The Cinderella of Theology: The Doctrine of the Holy Spirit*. The Harvard Theological Review, Vol. 50, No. 2 (Apr., 1957).
2. R. J. Pöhler. *Keepers of Flame or Preservers of Ashes?* [2nd European Congress of the EUD Students' Association, Eisenberg, Germany, 1-3 November 2002].
3. F. D. Denio. *The Scriptural Teaching Respecting the Holy Spirit*. Journal of Biblical Literature. Vol. 15, No. 1/2 (1896) pp 135-150.
4. R. J. Frey, *Freundlichkeit Gottes: Friendship in the Biblical Translation and Theology of Martin Luther*. Doctoral Dissertation – Yale University (1999).

REMUS SOARE, A SPANYOL UNIÓ LELKÉSZÉ MADRIDBAN

K É R D É S E K

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Melyek a Szentlélek egyházban végzett munkájának legfontosabb szempontjai?
2. Melyik az a három feladat, amelyet a Szentlélekkel kapcsolatban élő hívőnek el kell végeznie?
3. Az Úr Jézus mely tevékenységében tűnik ki igazán a Szentlélekkel való kapcsolata?

ELSŐ SZOMBAT

Tanuld meg:

„Itt van a szenteknek
békességes túrése, itt
akik megtartják az
Isten parancsolatait
és a Jézus hitét.”
(Jel 14:12)

Hangos felhívás

Nagyon fáradt voltam, de a reptér várótermében szerencsére kellemesen hűvös volt. Néhány hete a Karib-térségben voltam, ahol egyházunk misszionáriusairól forgattam filmet.

Felvételeket készítettem az ott dolgozó lelkészekről és laikusokról, akik mindenkinek bizonyoságot tettek Jézus szeretetéről. Láttam betegeket gyógyító orvosokat, gyakorló orvostanhallgatókat, prédikátorokat, tanárokat. Igazi hőseket ismerhettem meg, akik nagy áldozatokat hoztak azért, hogy imádhassák szeretett Istenüket. Lencsevégre fogtam olyan fiatalokat, akik arra tanították az embereket, hogy miként győzhetik le a betegségeket. Ihlető prédikációkat és énekeket hallgat-

tam a megtértek keresztségén. És most elérkezett a hazautazásom ideje.

Behunytam a szemem, és éreztem, ahogy a zsúfolt munkaprogram okozta feszültség feloldódik bennem. Még egy kis idő, és a saját ágyamban alhatok.

Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy csend van körülöttem. A váróterem, amely pár perccel azelőtt tele volt izgatott utasokkal, gyermekekkel, ügynökökkel, most teljesen üresen állt. Mindössze a repülőgép motorzaját lehetett hallani.

Pánikba estem. A repülőgépem! Elbóbiskoltam, és a gépem felszállt nélkülem!

Abban a pillanatban a hangszóróban egy erős hang szólalt meg: „Figyelem! Figyelem! Ez az utolsó felszólítás a 982-es Miami járat utasaihoz a beszélésre! Minden utasnak a fedélzeten kellene már lennie! Akinek jegye van a 982-es járatra, kérem, azonnal jelentkezzen a beszállókapunál! Ez az utolsó figyelmeztetés!”

Azt hiszem, új rövidtávú világrekordot állítottam fel, annyira gyorsan szaladtam a beszállókapuhoz. Az ablakon keresztül láttam, hogy már csukódott a repülőgép ajtaja, miközben én még át se léptem a beszállókapun. „Álljanak meg! Fel kell szállnom arra a gépre! Van jegyem! Látja? Kérem, engedje meg, hogy felszállhassak! Haza akarok menni!”

Ti halljátok a hangos szót, mely hív titeket? Pont most, Valaki hangos felhívást intéz a Föld minden lakójához. Isten hangja ez, melyet a három angyal közvetít. Isten két dolgot akar: 1. felhívni a figyelmünket a közelgő veszélyekre, és 2. megmutatni, mit kell tennünk ahhoz, hogy Jézussal együtt „hazautazhassunk”.

A Karib-szigetek egyik repülőterén egy hangos szó felriasztott az álmomból, hogy sürgősen szálljak fel a repülőre. Isten is hangos szóval figyelmeztet, csak hogy Ő nem Miami-ba hív, hanem a mennyországba! Vigyázzunk, hogy el ne aludjunk! Engedelmeskedjünk hívó szavának!

Oszd meg másokkal!

Ha Isten helyében lennél, mit mondanál az embereknek, hogy meggyőzd őket a menny csodálatos voltáról, és vágyjanak veled együtt Isten országába menni?

Tanuld meg:

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot.” (Jel 14:6)

Angyalok iskolája

Nem akarok imaházba menni! – mondta Justin duzzogva, majd karba tette a kezét.

– Miért? – kérdezte az apukája a kormánykerék mögül. – Én úgy tudtam, hogy szereted az imaházban!

– Ma inkább másvalamivel foglalnám el magam. Szeretnék játszani, rajzfilmet nézni. Az imaház kicsit uncsi.

– Hát, tudd, hogy egyetérték veled – mondta az édesapa bólogatva. – A játékhoz és a rajzfilmekhez képest az imaház tényleg unalmasnak tűnhet.

– Egyetértesz velem? – kérdezte a kisfiú meglepődötten.

– Persze – mondta az apa mosolyogva. – Ezért ma nem is megyünk imaházba!

– Nem?

– Nem.

– Az jó! – mondta Justin lelkesen az autó hátsó székén.

– Ehelyett elmegyünk egy olyan helyre, ahol megtanulod, hogyan válhatsz angyallá – mondta az édesapa. – Megtanulod, hogyan vethetsz véget a háborúknak, hogyan gyógyíthatod meg az embereket, miként teheted őket kedvesebbé, szeretőbbé...

– És ki tanít meg mindezekre? – kérdezte a fiúcska.

– Maga Isten! – válaszolta apa.

– Honnan tudod? – hitetlenkedett Justin.

– Onnan, hogy ezt mondta: „Elmenvén széles e világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” (Mk 16:15). Szerinted elvárja, hogy hirdessük az evangéliumot anélkül, hogy megtanítaná, hogyan tegyük? Ismeretekre van szükségünk, tanulnunk és gyakorolnunk kell. Szükségünk van arra, hogy hetente egyszer-kétszer elmenjünk egy különleges helyre, ahol megtanulhatjuk, hogyan legyünk mások számára angyalok. Ezt a helyet pedig úgy hívják, hogy...

Az apa ekkor abbahagyta a beszédet, és félrehúzott egy zsúfolt, vidám emberekkel teli parkolóba.

– Ezt a helyet úgy hívják, hogy *imaház*! – fejezte be a mondatot Justin, bátortalan mosollyal az arcán, amikor rájött, hogy tulajdonképpen az imaház előtti parkolóban álltak meg.

– A bibliai időkben az emberek templomba jártak. Mi ma imaházba járunk. De a cél ugyanaz: megtanulni, hogyan hirdessük Isten szeretetének jó hírét, az evangéliumot. Most már érted?

Justin bólintott, hogy mindent ért. Majd így szólt:

– Apa, örvendek, hogy hétről-hétre ebbe a kedves kis gyülekezetbe járunk. Sajnálom, hogy az imént uncsinak neveztem. Angyal akarok lenni, hogy mindenkinek elmondjam, mennyire szeret minket Isten!

Majd mindketten kiszálltak az autóból, és beletptek az imaház ajtaján.

Oszd meg másokkal!

Ha lelkész lennél, mit tennél annak érdekében, hogy a gyülekezet minden tagjának érdekes és tanulságos tapasztalatban legyen része? Alkoss egy listát az ötleteiddel, és nyújtsd át azt a lelkésznek.

Tanuld meg:

„Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek, és micsoda jele lesz a te eljövetelednek és a világ végének?” (Mt 24:3)

Előkészületek

Atíz esztendőös Lisa a boldogság tetőfokán volt.

– Látod őt közeledni? – kérdezte az édesanyja az ajtó küszöbén, friss málnás palacsintával a kezében. – Tudod, hogy a málnás palacsinta a kedvence...

– Hogyne tudnám! – mondta Lisa örömtől ragyogó arccal. – De a sült almát is szereti, meg a dinnyét és a spanyol rizst is...

Anya kitette egy tányérra hűlni a forró palacsintát, majd fáradtan beleroskadt a tornácra lévő hintaszékbe.

– Hiányzik a nővéred, ugye? – kérdezte.

Lisa jóváhagyólag bólogatott, majd távolba révedt tekintettel ezt mondta:

– Sarah hajóval utazik, világot lát... Minden alkalommal, amikor kül... küld...

– Küldetésben – segítette ki lányát anya.

– Igen, küldetésben, én is ezt akartam mondani. Minden alkalommal, amikor küldetésben van, a haditengerészet

egzotikus helyekre küldi. Az „egzotikus” azt jelenti, hogy „különleges”, „szokatlan”. Tudom, mert megnéztem a szótárban. Én még sosem jártam egzotikus helyen, hacsak nem vesszük számításba Daryl szobáját...

Anyából kitört a nevetés.

– Azt hiszem, mégis kitakarított, hisz jön haza Sarah. Az egész ház ragyog a tisztaságtól!

– Annál jobb, így Sarah még jobban fogja érezni magát! – mondta Lisa mosolyogva. – Azt akarom, hogy igazán otthon érezze magát!

– De jó lenne, ha az emberek ugyanígy készülődnének az Eljövendő fogadására... – sóhajtott fel anya.

– Ki kell, hogy jöjjön még Sarah-n kívül? – kérdezte csodálkozva a kislány.

– Jézus! Vissza fog térni hozzánk!

– Mikor?

– Hamarosan! Jézus megmondta tanítványainak, hogy mielőtt eljönne, a világ veszélyes szintérré fog válni. Ezért is jelentkezett Sarah a Haditengerészet-hez. Részt akar venni a békefenntartásban.

– Igen, tudom. A jelekre, a Jézus visszajövetele előtti jelekre gondolsz, nem igaz?

További előkészületek

– Amikor megtudtátok, hogy hazajön Sarah, kitakarítottátok a szobáitokat, rendet raktatok, felmostátok a padlót, virágot szedtetek a mezőről, tiszta ruhát vettetek magatokra. Mindezt a Sarah kedvéért. Én is így tettem. A kedvenc ételeit főztem, málnás palacsintát sütöttem. Miért tettük mindezeket? – kérdezte anya.

– Azért, mert szeretjük őt! – válaszolt Lisa széles mosollyal. – Azt akarjuk, hogy jól érezze magát itthon.

– Én azt hiszem, hogy minden kereszténynek hasonlóképpen kellene tennie, hogy mindenki megtudja: nemsokára rendkívüli eseménynek leszünk tanúi. Jön legjobb Barátunk, Jézus, és mindenkinek látnia kell, hogy felkészültünk a fogadására.

Alighogy ezt kimondta, a sarkon befordult egy autó. Lisa szökdécselt örömeiben.

– Nézd! Jön! Megérkezett!

Anya és Lisa boldogan integettek Sarah-nak. Fel voltak készülve annak fogadására, akit annyira vártak, és aki most végre hazaérkezett!

Oszd meg másokkal!

Említs meg öt dolgot, amit megtehetsz annak érdekében, hogy barátaid és szomszédaid lássák: Jézus nemsokára jön. Majd írd meg egy éneket, amellyel kifejezheted örömedet.

Tanuld meg:

„Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak.” (2Pt 3:3)

A tünetek

Elég rosszul nézel ki – mondta az édesapa, amikor meglátta Kim-et szédelegni a konyhában. A kisfiú még pizsamában volt, és egyik kezében egy narancslével félig töltött poharat tartott, a másikban meg egy doboz C-vitamint.

– Dehogya! Kutya bajom! – ellenkezett Kim. – Csak köhögök, folyik az orrom, fáj a torkom, zúg a fülem és felment a lázam.

Apából kitört a nevetés.

– Szegény gyermekem!
– Gyermekek nevezteél? – horkant fel Kim. – 13 éves vagyok, és jobban szeretném, ha „ifjúnak” vagy „leendő felnőttnek” neveznél.

Apa témát váltott.

– Tudom, mi a bajod – mondta.
– Halljuk „doktor úr”! Mi a diagnózis?
– Egyértelmű, hogy egy bokaficammal van dolgunk – mondta az apa.

Oszd meg másokkal!

Rajzolj le három olyan dolgot, amit otthon magad is elkészíthetsz, és amivel figyelmeztetheted az embereket Jézus közeledtére. Rajzod fölé írd a következő bibliaszöveget: „Íme, hamar eljövök” (Jel 22:12).

– Bokaficam??? – kérdezte Kim meglepődve.
– Miért, szerinted, milyen betegségben szenvedsz? – kérdezte apa, szemöldökét felhúzva.
– Semmi másban, mint egy egyszerű hűlésben.
– Tehát a tünetekből ítélve állítod, hogy meghűltél.
– Természetesen.
– Döntéseinket az életben szintén tünetekre alapozzuk – folytatta apa.
– Hát igen – hagyta jóvá Kim, próbálván megérteni, mi értelme ennek a beszélgetésnek.
– Akkor miért esik nehezedre elhinni, hogy Jézus hamar eljön?
– De mi köze a megfázásomnak Jézus eljövetelehez?

Divatjamúlt téma

– Az este azt mondtad, hogy nem hiszed, hogy Jézus visszajövele közel van. És még azt is mondtad, hogy egyetértesz azzal, hogy szeretnünk kell felebarátainkat, jók kell, hogy legyünk, örülnünk kell Isten bűnbocsánatának, de hogy a második eljövétel témája divatjamúlt...

– Így van!

– És mi lesz a tünetekkel? – folytatta az apa.

– Tünetek! Miféle tünetek?!

– Jézus azt mondta tanítványainak, hogy az idők végezte előtt lesznek természeti katasztrófák, járványok, és az emberek annyira fognak félni, hogy a szívük felmondja a szolgálatot! Mi a véleményed ezekről az új betegségekről? A gazdagok kizsákmányolják a szegényeket, élősködnek rajtuk. Mindezek jelek, kislejtemények. Jelei annak, hogy Jézus hamar eljön, nekünk pedig hirdetniük kell ezt az embereknek.

– Ha úgy van, ahogy mondd, akkor miért nem jött el eddig Jézus? – kérdezte Kim.

– Nem tudom – válaszolt apa. – De biztos vagyok benne, hogy megvan ennek is az oka. De ha látod a jeleket és hiszel Istenben, akkor hiszel visszajövele ígéretében is. Azt hiszem, másoknak is beszélünk kell ezekről a jelekről, és az Úr ígéretéről.

– Jó, jó, igazad van! – mondta Kim köhécselve. – Ezután komolyabban fogom venni Jézus visszajötét. És megpróbálom másoknak is terjeszteni a hírt. Amint elmúlik a bokaficamom, máris nekilátok...

– Na ez az én kisfi... akarom mondani nagy fiam! – mondta büszkén az édesapa.

Tanuld meg:

„Feltámadnak először
akik meghaltak volt
a Krisztusban.”
(1Thess 4:16)

A termés érésének várásában

Terry figyelmesen nézte a frissen szántott földet. Csiripelő madarak repkedtek felette, s az égboltot felegek borították. Három órája figyelte magát az édesapját, de semmi különös nem történt. És ez egy ötéves kisfiú számára elfogadhatatlan.

Az édesapja kemény erőfeszítések folytán előkészítette a talajt a magvetéshez. Annyi műtrágyát szórt a földre, amennyi szükséges volt, majd kukoricaszemeket szórt a barázdákba. A nap közben kibújt a felhők mögül, kellemes szél fújdogált. Most már ideje, hogy történjék is valami!

De semmi sem történt.

Az édesapa kisfia mellé állt, és ezt kérdezte:

– A kerttel beszélgetsz?

– Nem. A magvakkal – válaszolt Terry ujjal mutogatva a termőföldre. – Elvetted őket reggel, és én este főtt kukoricát akarok enni! Mire várnak? Nekem ne húzzák az időt!

– De hát ők nagyon fontos dolgot tesznek! – mondta apa.

– Ugyan mit?

– Várakoznak. Várják, hogy a nappalok hosszabbak legyenek, hogy a nap sugarai forróbbak legyenek, a levegő felmelegedjen, és a nyári záporok megittassák a földet, hogy beszívhassák az életadó nedvet. És majd akkor fog megtörténni a csoda.

– Milyen csoda?

– A magvak kicsiráznak, a sarjak kibújnak a földből, és közben gyökeret eresztenek – magyarázta az édesapa. – A földből kibújt sarjak a naptól szerzik a növekedésükhöz szükséges energiát, nagyra nőnek, levelek képződnek a szárukra, majd szépen kifejlődnek a kukoricacsövek. Mindehhez időre van szükség, de megéri kivárni.

– De miért kell sok időnek elteltie? – kérdezte Terry.

– Azért, mert teljesedniük kell az imént felsorolt feltételeknek. Mindennek a maga idejében kell megtörténnie, szépen sorjában. De ha a magok jó talajba kerültek, vizet kapnak, és süti őket a nap, szépen fejlődnek. Ez így van, amióta világ a világ.

Az apa egy kis szünetet tartott, majd folytatta:

– Hasonlóképpen történik a megholt emberekkel is, nagytatáival és Jarroddal is. Emlékszel még rájuk? Koporsóba fektettük, majd sírba tettük őket. Egy napon azonban, ami nemsokára lesz, megjelenik Jézus, és kihívja őket a földből. Újra élni fognak, és örvendeni fogunk egymás társaságának. Majd mindannyian, Jézussal együtt, a mennybe megyünk, ahol nem lesz halál többé, és a kertekben finom zöltségek teremnek. Nem akarsz te is ott lenni?

Terry gondolkodott pár pillanatig, majd így szólt:

– De igen! És várni fogok. Megvárom, míg megterem a kukorica, és Jézust is várom, hogy kihívja nagytatát és Jarrodot a sírból.

– Okos elhatározás! – mondta apa elismerően, majd kézen fogta fiát, és elindultak hazafelé. – Nem mindig kellemes várakozni, de megéri! Majd meglátod!

Oszd meg másokkal!

Elvesztetted valamelyik szerettedet? Ha igen, rajzolj egy sírkövet, és írd rá a nevét. A sírkő fölé rajzolj egy napot, amely arra fog emlékeztetni, hogy Jézus hamarosan feltámasztja őt.

Tanuld meg:

„Boldog és szent, akitnek része van az első feltámadásban: ezen nincs hatalma a második halálnak.”
(Jel 20:6)

Egy hely, ahol nyoma sincs a veszélynek

Elsa a hulló faleveleket és a fakuló fűvet nézte. Az égbolton vándormadarak röpködtek. Hideg szél suhant végig a völgyön. Reszketett és az anyukájához bújott, hogy megmelegedjen.

– Nem szeretem az ősz! – tiltakozott

Elsa, és kezét mélyen a zsebébe süllyesztette. –

Aggodalommal tölt el.

– Miért aggódnál, kislányom? – kérdezte az édesanyja.

– Aggódok az állatok sorsa miatt. Mi lesz a mókusokkal és a madárkákkal, ha jön a tél? Mihez kezdenek a rókák, medvék, őzikek, vakondok? Mit fognak csinálni, ha lehull a hó? Annyira hideg lesz, hogy még a tó vize is befagy! Nem lesz, mit enniük. Nekik nincs kályhájuk, ami mellett megmelegedhetnének. Semmijük sincs, csak az erdő és a hó. Nem szeretem!

Néhány pillanat gondolkodás után az édesanyja ezt mondta:

– Tudd meg, hogy igazad van! Az állatoknak nincs házuk, mint nekünk. De ott van számukra Isten! Amikor megalkotta

világunkat, a Teremtőnek gondja volt arra, hogy minden állatnak legyen menedéke. A föld tulajdonképpen egy nagy ház volt minden lakója számára. Kezdetben az emberek és az állatok együtt éltek a természetben, a fák árnyékában. Később, miután megjelent a bűn, Ádám és Éva külön házat épített magának. Az idő múltával városokat építettek maguknak, és Isten akaratától eltérően éltek. Az állatok azonban továbbra is úgy éltek, ahogy azt Isten eltervezte. A bűn miatt keletkeztek a fagyos telek és a veszélyek, amelyeket főleg az emberek zúdították az állatvilágra. Az állatok azonban rejtékhelyeket vájtak a földbe, a fák törzseibe, vagy elvándoroltak a meleg, déli tájakra. A medve például megtanulta, hogy barlangban húzza ki a telet, más állatok még a hótakaró alatt is képesek élelmet találni. A természetben élnek, Isten akaratára szerint, és megtanulták túlélni a viszontagságos időket. Isten teremtett, és oltalmáról is biztosít minket.

Egy napon otthonunk a menny lesz. Ott még jobban megismerhetjük és imádhathatjuk Őt. Lesznek ott madarak, medvék, rókák, mókusok és őzikek. Újra egy szép család leszünk!

Elsát mélyen elgondolkodtatták ezek a szavak, majd egy bölintással kifejezte egyetértését. Édesanyja mosolyogva kérdezte tőle:

– Szeretnél segíteni Istennek, hogy megvédje az állatokat?

– Megtehetem?

– Természetesen! Gyere, menjünk el az üzletbe, és vásároljunk magvakat és kukoricát. Télen, amikor hó lepi a tájat, néhány helyen táplálékot teszünk ki a mókusoknak, nyulaknak, őzikeknek és madaraknak. Ők, a maguk során elviszik ezeket a magvakat menedékhelyeikre, és elraktározzák a nehezebb napokra. Ez távol áll az édenkerti állapotoktól, de legalább nem fognak éhezni.

Elsa és édesanyja rögtön el is indultak a boltba a magvakért.

Oszd meg másokkal!

Helyezz el a kertekben néhány madáretetőt. Sok madárkát teszel majd boldoggá, és Istennek is nagy örömet szerzel. Javasold a barátaidnak is, hogy ugyanezt tegyék.

Tanuld meg:

„Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait!”
(Jel 14:7)

Imádjátok a Teremtőt!

Egy szombat délután kísértálm a feleségemmel a természetbe. Gyönyörködtünk az élénkzöld levelekben és a madárkák trilláiban.

Egyszer csak megálltam egy virág előtt, hogy lefényképezsem, míg a feleségem továbbment, és a lepkéket és a virágba borult fákat csodálta.

Akkor hirtelen az egyik ház udvaráról kiszaladt egy nagy termetű, nagy bundájú kutya, és fogát viczorítva rávetette magát a feleségemre. Egyértelmű volt, hogy nem játszani akart.

Három lehetőségem volt. Az első a barátságos, kedves megközelítés volt: „Bocsásson meg, Kutya úr! Nagyon hálás lennék magának, ha nem marná meg a feleségemet! Kérem, menjen vissza az udvarába, és hagyjon minket nyugodtan sétálni!”

A második az lett volna, hogy megpróbálom meggyőzni: helytelen, amit tesz. „Kutya úr, olyan barátságtalan a modora. Sokkal jobban érezné magát, ha kedvesen bánna a feleségemmel, és nem a fogát viczorítaná rá! És még baja is lehet emiatt a goromba viselkedés miatt. Inkább vakkantson kettőt-hármat, és menjen szépen vissza az udvarára!”

A harmadik lehetőséget választottam. Ráordítottam a kutyára: „MEGÁLLJ! ROSSZ KUTYA! MARS INNEN! MARS HAZA!”

És csoda történt. A kutya megfordult, és visszament az udvarra. Micsoda megkönnyebbülés! A feleségemnek komoly baja is eshetett volna!

Sátán, a mérgesen morgó kutya

A Biblia lenyűgöző utolsó könyvéből, a Jelenésekből megtudhatjuk, hogy Isten elküldött három angyalt, aki a bűn romboló hatására figyelmezteti az embereket, és tudatja velük, hogy Sátán, az öreg kutya lesben áll, hogy megtámadja őket. Azt olvassuk, hogy e három angyal hangos szóval figyelmeztet. Az első angyal nagyon érdekes dolgot közöl: „Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait!” Más szavakkal: „ISTEN ALKOTOTT TITEKET, EZÉRT ÓT IMÁDJÁTOK!”

Miért ragaszkodik ahhoz, hogy Isten teremtői mivoltára figyelmeztesse az embereket?

Azért, mert sokan megfélemedtek erről. Van, akik azt hiszik, hogy a majomból származunk, vagy hogy az algákból fejlődöttünk ki. Ők azok, akik a tudományt és a technológiát istenítik. Emberek előtt hajolnak meg, emberi magyarázatokat keresnek az élet eredetére. Az első angyal azonban figyelmezteti őket. A tudomány, a technológia, az ember, a majmok és az algák sem menthetik meg őket, hanem egyedül csak a Teremtő Isten.

De ne érts félre. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy menj haza, kopogtass be a szomszédodhoz, és amikor ajtót nyit neked, hangos szóval azt mondd neki: „Szia! Isten szeret téged, és meg akar szabadítani a bűntől! Kijössz focizni?”

Azt viszont megteheted, hogy természetes hangszínnel megkérded tőle: „Szia! Van kedved focizni?” Majd magaddal viszed őt és a többi barátodat, és lejátsszotok egy meccset, de becsületesen, tisztességesen, ahogy Jézus is tenné!

E bizonyágtevésednek ugyanolyan hatása lesz, mint az angyalénak!

Oszd meg másokkal!

Kérd meg a lelkészedet, hogy tartson egy prédikációt a teremtésről. Hívd meg barátaidat is!

Tanuld meg:

„Az Úr Isten világo-
sítja meg őket, és
országolnak örök-
kön-örökké”
(Jel 22:5)

Az örök élet

Az „örök” szó jelentését nehéz megérteni. Miért? Azért, mert semmi sem tart örökké. Senki sem gyakorolt örökké, nem evett pizzát örökké, nem focizott vagy tévezett örökké. Minden cselekvésünknek kezdete és vége van. Minden napnak van hajnala és alkonya. Kezdetek és végek. Startok és finishok. Ez a mi földi életünk.

Van azonban a Bibliában egy szöveg, amelyből megtudjuk, mit fogunk csinálni a mennyben, és meddig fog ez tartani: „Az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak örökkön-örökké” (Jel 22:5).

Láthatjuk, hogy a mennyben nem lesz szükségünk napra, mert Isten dicsőségének ragyogása a napnál is fényesebb. Uralkodni fogunk, úgy fogunk élni, mint valami királyok. Ez nagyon tetszik nekem. Itt, a földön folyton Sátán sanyargatása alatt

életem. Sokszor megkísértett, megfélemlített, bizonytalanságba taszított. A mennyben azonban nem lesznek többé kísértések és bűnök, amelyek a jó dolgok megrontói. Örvendek, hogy királyként fogok ott élni.

De mit is jelent az „örökkön-örökké” kifejezés? Azt, hogy mennyei életünknek lesz egy kezdete, de vége nem lesz sosem?

Igen. Pontosan ezt jelenti.

Itt most használnunk kell a képzelőerőnket, mivel senki közülünk nem végzett semmit örökkön-örökké. Az örökkévalóság létezett és létezni fog mindig. Az emberi elme és test nem foghatja fel, milyen lehet az örök létezés.

De ahelyett, hogy azon törnénk a fejünket, hogy megértsük az örökkévalóságot, inkább gondoljunk néhány konkrét dologra, mely segíthet megértenünk az örök életet.

Amikor gyermek voltam, egész nap kint voltam a barátaimmal, és játszottam. Este anyám alig tudott berendelni a házba:

– Charlie, gyere be azonnal! Sötét van már!

Nehéz volt abbahagynom a játszást. Nem akartam bemenni. Nem akartam, hogy besötétedjen. Szerettem volna, ha örökké kint maradhatok, és játszhatok a barátaimmal.

Néhány évvel ezelőtt apám ágya mellett álltam, és néztem őt. Idős volt és súlyos beteg, mégis volt ereje mosolyogni. Emlékeket elevenítettünk fel, és elmondta, hogy nagyon szeret. Sírni kezdtem:

– Apa, nem akarom, hogy idős és beteg légy! Szeretném, ha örökké élnél!

Kevés idő múlva meghalt.

Most már kezdted érteni, mit jelent az örökkévalóság? Azt, hogy azok a dolgok, amelyeket kedvelünk, sosem érnek véget. Sosincs vége a játszásnak. Nem válunk el soha szüleinktől, barátainktól. Azok számára, akik annyira szeretik Jézust, hogy mindig vele akarnak lenni, az örökkévalóságnak van kezdete, de vége nincs!

Annyira tetszik az örökkévalóság? Neked is?

Oszd meg másokkal!

Egy nagy ív papírra rajzold le azokat a tevékenységeket, amelyeken örömmel részt vennél a mennyben! A rajzok fölé írd oda hogy „ÖRÖKKÉ”! Tedd alkotásodat egy látható helyre.

Felhívás imaheti adakozásra

Kedves testvérek és testvérnők, a Hetednap Adventista Egyház barátai!

Majdnem száz éve javasoljunk világszerte adventista gyülekezeteinknek, hogy az imahét keretében tartsanak adománygyűjtést a világmisszió támogatására. Köszönjük, hogy imáitokkal és adományaitokkal ezt az ügyet szolgáljátok.

Mindig is meghatott az ima és az adakozás közötti kapcsolat. Amikor imádkozunk, közvetlenül Istenhez szólunk. Ellen White így írt erről: „Megérteni és élvezni Isten jelenlétét az ember képességeinek legmagasabb gyakorlása” (*Adventist Review and Sabbath Herald*, 1882. május 30., 5. bekezdés; az *Our High Calling* c. könyvből idézve). Az ima által megtapasztalhatjuk az Istennel való közösséget.

Ezen az imahéten alkalmunk van visszaemlékezni minden áldásra, melyben egyénekként és egyházként részünk volt ebben az évben. Mondjunk hálát ezért az Úrnak. Tudjuk, hogy mindez idáig Isten vezetett bennünket, áldásokkal árasztott el, hálánk és Tőle való teljes függésünk pedig arra ösztönöz, hogy szívből adakozzunk.

A Szentírásban több passzus is említést tesz Isten népének adományairól. Az áldásokért kifejezett hálaadományok erősítik kapcsolatunkat Istennel.

Az imaheti adományok – a szombatiskolai adományokkal együtt – képezik a világmisszió finanszírozásának alapját. A tavaly ez az összeg 90 millió amerikai dollár volt, ami 3%-os növekedés az előző évhöz képest. Teljes szívből köszönet ezéért Istennek és hittestvéreinknek! Másfelől azonban el kell ismernünk, hogy bizonyos területeken – és sajnos ide tartozik a mi divíziónk is – a világmisszió szánt adományok összege csökkent. Az utóbbi öt évben 4%-os apadást könyvelhettünk el.

Az utóbbi években a világmisszió szánt adományok nagy részét a második eljövétel hírével nehezen megközelíthető területek és embercsoportok felé irányítottuk. Komoly kihívás elé állítanak bennünket a gyors ütemben növekvő nagyvárosok. Vegyük például Isztambult: nem hivatalos adatok szerint a metropolisban több mint húszmillióan élnek, de köztük csak nagyon kevés az adventista. Csak Indiában 56 egymillió főt meghaladó város van, ahol 13.000 lakosra jut egy adventista!

Befolyásközpontok létesítésével szeretnénk megközelíteni ezeket az embereket. Az utóbbi években számos befo-

lyásközpontot hoztunk létre, főként azokban az országokban, ahol a hagyományos módszerekkel nehéz az evangélium hirdetése.

További, erre vonatkozó információkat találhatnak a www.adventistmission.org honlapon.

A mi divízióinkban is vannak olyan társadalmi kategóriák, amelyekhez nehezen jutunk el. Az utóbbi években számos olyan projektet indítottunk útjára, amelyek révén muzulmán polgártársainkkal is ismertetni szeretnénk az evangéliumot. Fogyatékos embertársainkról sem feledtünk meg. Romániában például egy fogyatékos személyek számára létrehozott központot működtetünk.

Kedves barátaim! Azért imádkozom, hogy az imahét alatt közelebb kerüljünk Istenhez, és egymással megosztott tapasztalataink bátorítsanak minket bármely helyzetben bízunk Istenben, és az Ő dicsőségére élünk.

Befejezésül Pál apostol Efézusbeliekhez írt leveléből idézek: „Ez okáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, Akiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön, hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig. Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogy nem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre, örökkön-örökké! Ámen!” (Ef 3:14-21).

Hittestvéretek, Norbert Zens

NORBERT ZENS AZ INTER-EURÓPA DIVÍZIÓ KINCSTÁRNOKA
BERNBEN (SVÁJC)

Várd Őt! Tégy Róla bizonyosságot!

Vedd ki a részed!

Az idei konvenció november 6-án, péntek reggel kezdődik érdekesítő szemináriumokkal, melyeknek témái: vállalkozások, üzleti világ, lelkeség és nevelés. Híres előadók tisztelnek meg jelenlétükkel. Péntek este az egyesületünk által támogatott idei 31 misszionárius terv résztvevőinek tapasztalatait hallgathatjuk meg. Szombat délelőtt bejelentjük a 2016-ra vonatkozó projekteinket. Isten Igéjét minden egyes alkalommal különleges meghívottunk, Wintley A. Phipps szólja majd.

Szombat este kerül sor Wintley A. Phipps koncertjére. Phipps híres lelkész, motivációs beszélő, pedagógus, az U.S. Dream Academy Inc. alapítója és elnök-igazgatója. Az U.S. Dream Academy egy országos after-school program, amely felkínálja a gyermekeknek a lehetőséget, hogy biztonságos és motiváló környezetben termékeny életre készülhessenek fel. A program elsősorban gyenge tanulmányi eredményekkel rendelkező tanulók számára nyújt támogatást, de pártfogását élvezhetik azok a gyerekek is, akiknek szülei büntetés végrehajtó intézetben vannak. E tevékenységéért Phipps-et számos állami kitüntetésben részesítették, neves nem kormányzati szervezetek díjazták.

Phipps világszerte számos fontos eseményen szónokolt és énekelt. 2009-ben és 2013-ban abban az előjogban volt része, hogy szólistaként énekelhetett Barack Obama vallásos elnöki beiktató ünnepségén, a washingtoni Nemzeti Székesegyházban. Énekelt az Amerikai Egyesült Államok elnökeinek – Jimmy Carternek, Ronald Reagannek, idős és ifjú Bushnak, Bill Clintonnak, valamint a Dél-Afrikai Köztársaság elnökének, Nelson Mandelának. Oprah Winfrey őt választotta a New-York-i terrortámadásról készült terjedelmes dokumentumfilm – a „9/11” – kísérő zenéjének előkészítésére. Énekelt a Fehér Házban, az Arany Érmék Osztásának Kongresszusán, Teréz anyának Calcuttában, a Martin Luther King Jr. emlékére készült tévéműsorban, Brüsszelben, az Európai Parlamentben, Vatikánban II. János Pál pápa tiszteletére, és a felsorolást folytathatnánk.

Szeretettel várunk az ASi Románia **2015. november 6-7.** között tartandó Országos Konvenciójára, amelyre a **marosszentgyörgyi RAB** Rendezvényközpontban kerül sor.

Részvétele fontos számunkra!

WINTLEY PHIPPS

A feliratkozás részleteiért tudakozódjék az alábbi elérhetőségeken:

Telefon: 0746 25 93 94

E-mail: office@asiromania.ro

www.asiromania.ro/conventie